

# **Curierul adventist**

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS



*Flacăra de pe Statuia Libertății călăuzea vapoarele la intrarea în port și lumina metropola până departe. De sus, îți venea să întinzi mâinile și să îmbrățișezi, cu dragoste, orașul. Matei 5,15.16.*

# Sesiunea și lucrarea

Cei care vor participa la lucrările sesiunii Conferinței Generale (și cei care le vor urmări de departe, prin intermediul *Curierului Adventist*) vor avea ocazia să observe cum funcționează acest formidabil mecanism de luare a deciziilor majore ale bisericii. Aceasta va fi o experiență care poate să-ți schimbe complet angajamentul față de biserică. Poți să vezi cum, dincolo de distanțe geografice, bariere etnice, resentimente neîmpăcate între nord și sud, albi și negri, bogați și săraci, cu interese contrare, "voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul ..." (Efes.2,13.14). Dincolo de tipare de gândire și mentalități opuse, Biblia unește, Spiritul Profetic unește, Misiunea Globală unește.

## Propuneri de modificări în Manualul Bisericii

Deși Biblia este plină cu adevăruri inspirate, ea nu rezolvă multe din detaliile practice ale organizării și funcționării unei biserici mondiale în condițiile secolului XX. După o primă încercare de a realiza *Manualul Bisericii* în 1882, primul *Manual* oficial a fost tipărit în 1932. Pentru protejarea lui, în 1946 s-a votat că orice schimbare în *Manual* poate fi făcută numai de delegații în sesiune ai CG - ceea ce este valabil și astăzi. Pentru o biserică atât de întinsă și formată din grupe foarte diferite de persoane, principiile și regulile generale de funcționare ale *Manualului* asigură unitatea, permițând totuși diviziunilor lucrării mondiale o oarecare libertate în aplicarea lor locală. Sesiunea de la Utrecht va lua în discuție peste 50 de modificări, recomandate de Comitetele executive ale CG din 1990 până astăzi. Multe dintre ele se referă la aspecte minore, de exprimare și gramatică. Iată însă câteva dintre cele mai semnificative.

1. *Întărirea sfaturilor noastre cu privire la curtenie, căsătorie, divorț și recăsătorire.* O propunere cere ca

pregătirea pentru căsătorie să cuprindă și sfătuirea pastorală premaritală. O alta afirmă că biserica descurajează în mod hotărât căsătoria dintre un adventist și un neadventist. Totuși, membrii au dreptul să aibă hotărârea finală cu privire la alegerea partenerului. Celor care au luat hotărârea să se căsătorească cu un neadventist trebuie să li se arate iubire și interes, cu scopul de a încuraja perechea în direcția unirii depline în Hristos.

Alte modificări propuse conțin amănunte privitoare la divorț, dar se reafirmă că o persoană divorțată și recăsătorită fără justificare biblică - adulterul, imoralitatea sau decesul partenerului sau recăsătorirea fostului partener - urmează să fie exclusă.

## 2. *Disciplinarea membrilor și relația cu cei sub disciplină.*

Se va propune introducerea unei perioade de cenzură de 12 luni. Se va preciza că reprimirea unei persoane excluse se va face numai după o perioadă de timp suficientă pentru ca aceasta să demonstreze că motivele care au dus la excludere au fost pe deplin îndepărtate. Acestea și alte schimbări propuse subliniază că, fiind corpul Domnului Hristos pe pământ, biserica trebuie să mențină cele mai înalte standarde, dar în același timp să arate cea mai atentă compasiune. Disciplina este adesea dureroasă, dar nu trebuie să fie permanentă, ci corectă, constructivă și recuperatoare.

3. *Crearea de noi departamente la nivelul bisericii locale - și anume Departamentul vieții de familie, ca o recunoaștere a importanței covârșitoare a soliei lui Ilie (Mal.4,5.6), și Departamentul libertății religioase, pentru a veghea contra încălcării libertății religioase, în special în perspectiva evenimentelor profetizate în Apocalipsa 13.*

4. *Posibilitatea ca slujbașii comunității locale să fie aleși pentru doi ani, în loc de unul.*

5. *Cu privire la desființarea unei comunități, măsură extrem de rară, pentru motive cum ar fi un număr*

prea mic de membri sau apostazie și revoltă față de autoritatea denominațională, se arată cu mai multă claritate etapele de urmat de către comitetul conferinței și se introduce posibilitatea unui apel către comitetul uniunii pentru arbitraj.

Modificări de felul acesta fac parte din procesul normal de creștere spre maturitate al bisericii.

Dezbaterile privitoare la aceste subiecte, ca și alegerea personalului de conducere la nivelul CG și al diviziunilor *pare* că polarizează întreaga atenție și că vor da măsura succesului sau eșecului sesiunii.

"Dar, în mijlocul celor mai intense momente ale sesiunii, trebuie să nu uităm să punem totul în perspectivă", spune Myron Widmer (*Adventist Review*, 27 aprilie 1995).

"Trebuie să recunoaștem că sesiunea nu este decât o întâlnire, un fragment minuscul de zece zile, și că adevărata lucrare a bisericii nu este de aflat în marile săli sau în acte gradilocvente, nici în alegerea conducătorilor sau în reformularea regulamentelor, nici în cheltuirea unor mari sume sau în lansarea unor noi programe. Și dacă nu suntem atenți, acestea pot să ne dea iluzia că reprezintă cea mai strălucită formă de lucrare.

Adevărata lucrare a acestei biserici a rămășiței se află acolo unde oamenii slujesc celor în nevoie, sau lucrează ca misionari, nevăzuți și netrâmbițați, aproape sau departe de casă, în locuri pe care puțini le-ar râvni, sau oferă mângâiere unui semen care se luptă cu descurajarea, sau lucrează, fără să primească vreă apreciere, la Școala de Sabat a copiilor. Aici și în nenumărate alte situații asemănătoare se desfășoară adevărata lucrare. Astfel, solia Evangheliei capătă mâini și picioare, devine reală, cuceritoare și transformatoare.

Pentru că, oricât de mulți conducători de conferință, uniune, diviziune sau Conferință Generală am avea, biserica aceasta trăiește prin cei ce slujesc, neobservați și nerecunoscuți, Evanghelia lui Hristos. Puțini dintre ei vor fi vreodată apreciați public pe pământ. Dar cerul îi așteaptă cu brațele deschise !"

ab

## DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 10 Scrisoare deschisă  
cătrec biserică
- 16 Educație
- 15 Perspectivele  
biblice ale lucrării  
de tineret
- 20 Drepturi și  
libertăți
- 21 Știri

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunolul erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald,  
23 decembrie 1890)

## ARTICOLE

- 4 Biserica – autoritate  
și răspundere  
*Robert Folkenberg*
- 6 Prizonier al lui Isus Hristos  
*Kima Jude*
- 8 Profile feminine în  
adventismul din România - 2
- 11 Biserica adventistă de ziua  
a șaptea – sectă, biserică  
sau mișcare religioasă?  
*Ghiocel-Corneliu Fitzal*
- 17 INTERVIURI PE ROMÂNESTE  
Greg Constantine
- 22 Utrecht de la A la Z –  
Ghidul vizitatorului

În numărul viitor:

**Unitatea – semnul inconfundabil  
al bisericii lui Hristos**

*Mario Veloso*



17 Greg Constantine



22 Ghidul vizitatorului

**Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.**  
*Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii*

**Redactor** Adrian Bocăneanu  
**Consultanți** Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

**Colaboratori speciali** Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

**Tehnoredactare** George Toncu

**Adresa redacției:**  
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiu poștal 20, tel. 323 48 95.

**Cătrec cititori:** Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

**De asemenea,** primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate**.  
Adresa: str. Labirint 116,  
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725  
Anul LXXII nr. 6

## Biserica – autoritate și răspundere

Astăzi, biserica trece printr-o perioadă când cei mai mulți oameni se opun oricărei autorități. Mulți reacționează negativ chiar la cuvântul *autoritate* - ei s-au deprins atât de mult să pretindă ceea ce le place, încât se opun chiar ideii de disciplină sau limitare, fie reală, fie imaginară.

În mod inevitabil, spiritul vremii are efect și asupra bisericii. Dacă, cândva, preoții și prelații au condus cu mână autoritară, abuzând de poziția lor ecleziastică, astăzi s-a ajuns la cealaltă extremă. În această eră a contestării și a individualismului puternic, se pare că mulți lideri religioși șovăiesc sau chiar se împotrivesc să discute despre autoritate. Din păcate, nici biserica adventistă de ziua a șaptea nu face excepție.

În acest articol aș vrea să vorbesc despre autoritate - nu pentru că aș căuta mai multă autoritate pentru mine însumi, ci pentru că atât Biblia, cât și Spiritul Profetic au ceva de spus despre autoritate. Totuși, subiectul meu nu este numai autoritatea - ci vreau să arăt legătura dintre autoritate și responsabilitate. Autoritatea fără responsabilitate este o parodie.

**În primul rând, Dumnezeu a dat autoritate bisericii Sale.** Deoarece biserica este reprezentantul Său pe pământ, ea Îl simbolizează și vorbește pentru El.

Isus a susținut autoritatea bisericii. Îndreptând atenția spre natura solemnă a hotărârilor bisericii, El spune: „Orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer” (Mat. 18,18). El ne-a arătat calea de urmat cu un membru care este prins în păcat și care refuză să asculte de sfatul bisericii (Mat. 18,15-18).

Pavel, care a înființat multe biserici, a scris și el despre autoritate. El a spus (1 Cor. 5,1-5) că biserica este răspunzătoare să excludă pe cineva implicat într-o situație de imoralitate sexuală (în acest caz, incest). Scriind despre desfășurarea corectă a Cinei Domnului și despre exercitarea darurilor spirituale, el a făcut un apel la servi-

cii de închinare bine rânduite. El scria: „Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu [plin de daruri spirituale], să înțeleagă [să recunoască faptul] că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului. Și dacă cineva nu înțelege [ignoră], să nu înțeleagă [el însuși va fi ignorat]” (1 Cor. 14, 37,38, după NIV).

Este clar că Noul Testament conferă autoritate conducătorilor. „Acum vă rugăm, fraților, să respectați pe cei ce lucrează din greu între voi, care vă conduc în Domnul și care vă povățuiesc” (1 Tes. 5, 12, după NIV). „Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă autorității lor ... Ascultați de ei pentru ca lucrarea lor să fie o bucurie și nu o povară” (Evr. 13,17, după NIV).

Ellen White scria în aceeași ordine de idei: „Dumnezeu a investit biserica Sa cu o autoritate și cu o putere specială, pe care nimeni nu este îndreptățit să le nesocotească sau să le disprețuiască, pentru că cel care face așa disprețuiește glasul lui Dumnezeu” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, p.139).

**În al doilea rând, autoritatea din biserică este întotdeauna de natură colectivă.** Nici o persoană nu are autoritate papală, să excomunică sau să poruncească să se facă voia sa. Biserica este *corpul* lui Hristos, cu noi, toți, ca membri ai corpului. Așa după cum mâna, ochiul, gura și piciorul acționează de comun acord, așa acționăm și noi împreună în biserică.

Acest fapt are implicații serioase pentru fiecare dintre noi. Nu numai că el exclude exercitarea unei autorități regești din partea oricui, dar exclude și o reacție individuală împotriva autorității. Eu nu pot să spun că nu accept unul sau altul dintre punctele de credință fundamentale ale bisericii și să pretind în continuare că fac parte din biserică. Eu nu pot să așez judecata mea proprie la același nivel sau mai presus de înțelepciunea colectivă a bisericii.

Observați cum punctează Ellen White acest lucru: „În ciuda faptului

că Pavel era învățat în mod personal de Dumnezeu, el nu avea idei exagerate despre răspunderea individuală. În timp ce aștepta de la Dumnezeu călăuzire directă, el era întotdeauna gata să recunoască autoritatea dată corpului credincioșilor uniți în obștea bisericii” (*Ibid.* p. 200). „Cei care sunt înclinați să considere ca supremă judecata lor proprie se află în mare primejdie. Străduința bine chibzuită a lui Satana este de a despărți pe unii ca aceștia de cei care sunt canale prin care Dumnezeu a lucrat la ridicarea și extinderea lucrării Sale pe pământ” (Idem, p.164).

**În al treilea rând, cu cât este mai largă participarea, cu atât mai mare și autoritatea.** Întocmai cum a sfătuit Pavel biserica din Corint, o biserică locală, acționând în unire, are autoritatea să excludă un membru (1 Cor. 5, 1-5). În biserica adventistă de ziua a șaptea, noi ne declarăm întru-totul de acord cu acest sfat. Nici o persoană - fie pastor, președinte de conferință, fie chiar președintele Conferinței Generale - nu poate să ridice cuiva calitatea de membru. Numai comunitatea locală din care persoana respectivă face parte poate să o facă - dar nicio dată o altă comunitate sau comitetul conferinței, comitetul uniunii, nici chiar comitetul Conferinței Generale.

Există în biserica adventistă de ziua a șaptea o autoritate de sus în jos? Da, dar nu în sensul în care sugerează unii, care folosesc expresii cum ar fi „acapararea puterii”. Nu există o linie directă a autorității care să coboare de la Conferința Generală la comunitatea locală; nu există o reală ierarhie a autorității, așa cum este înțeles termenul în mod obișnuit.

Cu cât o organizație este mai sus de comunitatea locală, cu atât are mai puțină autoritate directă de a acționa. Conferința Generală are responsabilități privind interesele mondiale ale bisericii. Dar aici „autoritatea” este prin influență și putere de convingere; ea nu este directă.

Uniunile răspund de zone geografice mai mici, dar au autoritate mai mare într-o categorie mai limitată de chestiuni, în comparație cu

biserica mondială; totuși, autoritatea lor este exercitată numai asupra conferințelor din cuprinsul teritoriului lor.

Conferințele, care răspund de teritorii și mai mici, au autoritate și mai mare, dar autoritatea lor privește o categorie și mai limitată de chestiuni și este exercitată numai față de bisericile din acea conferință.

Comunitățile au cea mai mică înțindere, dar cea mai mare autoritate directă - de exemplu, numai ele pot să ia măsura finală de excludere a membrilor.

**În al patrulea rând, autoritatea trebuie unită cu răspunderea.** Am văzut cum fiecare nivel al bisericii are sfera sa de autoritate. Dumnezeu așteaptă de la noi ca să ne exercităm autoritatea care ne-a fost desemnată cu răspundere creștină. Se poate abuza de autoritate în două moduri: acționând în afara jurisdicției noastre (ca teritoriu sau ca problematică) și în afara principiilor biblice, sau neacționând atunci când ar trebui.

În biserică există patru nivele - individul, comunitatea, conferința și uniunea de conferințe. Să vedem cum se aplică autoritatea și răspunderea la fiecare nivel.

**Individul**, la botez, se declară de acord să trăiască în armonie cu punctele de credință pe care el/ea le-a acceptat și să devină activ/activă în proclamarea soliei. Este o gravă îndepărtare de la integritate când un membru (mai ales slujbaş) respinge unul sau mai multe puncte fundamentale de credință, în timp ce pretinde că mai este adventist de ziua a șaptea. Există cel puțin două manifestări ale acestui fenomen, fiecare de la extreme diferite.

La una din extreme, unii încearcă să reformuleze solia noastră potrivit judecății lor individuale, resping responsabilitatea pe care o au față de autoritatea colectivă din ce în ce mai largă... înființează organizații destinate să atragă pe alți membri să-și transfere atașamentul de la biserică la organizația lor, care devine, de fapt, o nouă biserică. Aceștia pot să pretindă numele de „adventism istoric”, deși ei încearcă să redefinească sau resping în mod selectiv anumite semne distinctive ale bisericii.

Alții, la cealaltă extremă, adoptă în relația lor cu Dumnezeu și cu biserică noastră un individualism exagerat, acceptat în societatea laică. Totuși, în domeniul spiritual, aceasta conduce la pluralism și la respingerea oricărei autorități - inclusiv a Cuvântului lui Dumnezeu. Aceste persoane își iau libertatea să învețe, să predice, să publice sau să ignore în mod selectiv puncte de credință fundamentale într-un mod care să submineze identitatea și misiunea noastră.

**Comunități.** Individualismul și pluralismul care domină în societate se manifestă de asemenea și la nivel colectiv. Unele comunități nu se simt bine să își folosească autoritatea biblică și, prin aceasta, participă la erori ale unor persoane, păstrându-le ca membri cu drepturi depline. Prin inacțiune și neîndeplinirea responsabilității lor, asemenea comunități, în realitate, oferă o mască de legitimitate pentru un membru nedemn, îi aprobă purtarea condamnată și contribuie la comportamentul său ruinător. Este la fel de grav faptul că asemenea comunități refuză să-și îndeplinească și responsabilitatea care le-a fost conferită de către biserică mondială și pe care aceasta contează. Eu îi îndemn, nu, îi implor pe pastori, prezbiteri și membri: Vă rog, citiți încă o dată *Manualul bisericii* pentru a cunoaște răspunsurile care revin unei comunități.

O altă manifestare tot mai răspândită de comportament comunitar greșit este ceea ce am putea numi „egoism colectiv”. Pe de o parte, unele comunități violează drepturile membrilor, dând o altă direcție fondurilor care au fost date pentru programul misionar mondial al bisericii, cheltuindu-le pentru nevoi locale. Alții ating în mod subtil același obiectiv prin faptul că menționează foarte rar darurile speciale pentru misiuni, dacă o fac vreodată; apoi, transmit conferinței numai sumele în mod expres marcate ca aparținând colectei speciale și alocă sumele cu destinație nespecificată pentru cheltuieli locale.

**Conferințe și uniuni.** Mulțumesc lui Dumnezeu deoarece, cu cât o organizație ia hotărâri cu un număr

mai mare de delegați, cu atât riscul unor manifestări inacceptabile se micșorează. Rareori se poate întâmpla ca adunări generale sau comitete cu un mare număr de participanți să ajungă la hotărâri ce încalcă în mod flagrant regulile de funcționare aprobate de către biserică mondială. Atunci când delegații devin conștienți de toate aspectele chestiunilor pe care le dezbat, de obicei ei demonstrează angajament față de unitatea bisericii universale.

Până aici am discutat autoritatea și responsabilitatea în termenii bisericii. Totuși, în ultimă instanță, autoritatea bisericii vine din prezența Duhului Sfânt în mijlocul nostru. Fără Duhul, nu suntem cu nimic mai buni decât alte organizații omenești. Și, în cele din urmă, ne revine fiecăruia dintre noi responsabilitatea să ne angajăm în mod energic și să facem ceea ce ne cheamă Domnul să facem. Fiecare să se hotărască să producă o îmbunătățire, să ajute biserică în care ne închinăm, slujim și ne bucurăm de părtășie, ca ea să crească și să ne asemene mai mult cu chipul lui Hristos.

Hristos „a iubit biserică și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o cu apă prin Cuvânt”, scria Pavel (Ef. 5,25.26, după NIV). Îmi iubesc eu biserică? Cât de mult o iubesc? Cât sunt dispus să dau pentru ea?

Apostolul Pavel merge mai departe, spunându-ne că obiectivul Domnului Hristos este „să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zăbăritură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (vers.27). Astăzi, așa de des vedem, cu durere, nedeșăvârșirile bisericii. Aceasta înseamnă, fără îndoială, nedeșăvârșirile mele și ale voastre! Dar Domnul Hristos iubește biserică și are un ideal înalt și strălucit pentru ea.

Sunt așa de fericit că suntem desăvârșiți în El! Sunt așa de fericit că El nu ne-a abandonat! Să privim fiecare la El neconținut, astfel încât țelul Său pentru biserică să poată fi împlinit!

Robert Folkenberg,  
președintele Conferinței Generale  
Adventist Review, 4 mai 1995

# Un prizonier al lui Isus Hristos

*O mamă care își descoperă misiunea*

„Unde pleacă tata?” Britt, în vârstă de cinci ani, se sprijini pe piciorul meu, în timp ce stăteam amândoi cu nasul lipit de geam și ne uitam cu atenție afară. Un grup de membri ai bisericii era adunat în parcare, lângă casa noastră.

„Tata se duce în vizită”, am oftat, privind la mulțimea de afară cu dorința arzătoare ca cineva din acel grup să se uite înăuntru. „Tata se duce să le vorbească oamenilor despre Isus”.

În acest timp, eu aveam să stau acasă, ca de obicei, având grijă de cei patru preșcolari ai mei. Normal, rolul de părinte aduce un sentiment de împlinire, dar în acea zi mă simțeam chinată de o neliniște. Mă gândeam: *Ce frumos trebuie să fie să spui altora despre Isus! Dar cine va veni la ușa mea să mă întrebe despre Hristos?*

De fapt, cei din grupul aflat afară își creaseră propriile ocazii. Misiunea lor de linia întâi era importantă. Când m-am căsătorit cu un pastor, m-am închipuit lucrând umăr la umăr cu el, cu un aport serios la mântuirea lumii.

Cu un aer trist, m-am întors la îndatorirea pământească a împăturirii rufelor spălate și mi-am zis cu un umor amar: *De-acum fac parte definitiv din personalul auxiliar.*

Desigur că, înainte de a deveni o mamă casnică, avusesem parte de mai multă acțiune. Dar atunci când au venit copiii, unul câte unul, am părăsit serviciul activ. Cu cât zidurile căminului meu erau mai etanșe, cu atât

## Kima Jude

dorința mea de a fi activ implicată în lucrare creștea. Deși țineam studii biblice cu copiii mei și aveam un rol în programul bisericii, eram în cea mai mare parte a timpului acasă, limitată cel mai mult la activitățile casnice.

„Doamne, cum Te poți folosi de mine?” Aceasta a devenit rugăciunea mea zilnică, atunci când soțul meu pleca, iar eu mă îndreptam spre micile mele îndeletniciri plictisitoare. Nu mai găseam prea mult farmec în a face parte din personalul auxiliar. Nu eram geloasă pe soțul meu; el era pastorul, iar eu ajutorul lui. Nu doream slujba lui. Tot ceea ce doream era ca ceea ce făceam pentru Domnul să aibă valoare.

În comunitate, cântasem adesea despre a fi soldat al crucii, dar am început să mă simt mai mult ca un prizonier de război, prinsă în cursa propriului meu cămin. Mă simțeam împiedicată să-mi îndeplinesc misiunea pentru Hristos de aceste cătușe care mă strângeau - mânuțele copilașilor mei. Nedumerirea mea era doar o altă variantă a unei probleme obișnuite - un conflict nu între familie și carieră profesională, ci o luptă pentru menținerea echilibrului între familie și serviciul pentru Dumnezeu.

Dar, în realitate, aceasta era problema? Dorința mea pentru lucrarea din prima linie era dată cu adevărat de Dumnezeu sau era o căutare după slavă deșartă? Dacă

motivele mele erau curate, cum putea o dorință dată de Dumnezeu să producă nemulțumire, mai ales când am înțeles că prima mea datorie erau copiii mei?

Încercând să împac năzuința cu nedumerirea mea, am căutat în Scriptură modele de roluri feminine. Nu era oare Priscila mâna dreaptă a lui Acuila? În schimb, am găsit mai multe paralele cu Pavel și Ioan Botezătorul, doi prizonieri ai războiului din prima linie.

S-a supărat Pavel că era ținut în spatele gratiilor când avea enorma îndatorire de a evangheliza lumea? În mai multe ocazii el scria despre „dorul” de a fi altundeva. A fost oare irosit și neroditor timpul petrecut în închisoare? Dar ce se poate spune despre Ioan Botezătorul, care a netezit calea lui Hristos, pentru a lăncezi apoi în închisoare până la moarte?

## Un prizonier al lui Hristos

Desigur că Domnului Îi face plăcere dorința de a-I sluji, dar nu și nemulțumirea mea, din moment ce El este Cel care a stabilit această situație. El mi-a încredințat copiii, iar răspunderile care au survenit au limitat lucrarea mea din prima linie a frontului. Atitudinea mea a recâștigat perspectiva cuvenită atunci când m-am văzut nu ca o mamă casnică, ei ca „prizonieră a lui Isus Hristos”.

Pavel, ca „rob al lui Isus Hristos”, a continuat să-L servească, în ciuda celor care l-au înlănțuit

din punct de vedere fizic. Când a fost în închisoare, la Roma, el Îl avea tot pe Hristos ca Stăpân al său. El nu a fost niciodată robul romanilor. Temnicerul lui era Hristos. Dacă și eu Îl recunosc pe Isus ca Stăpânul vieții mele, eu pot să știu că totul este în atenția sau sub controlul Său. Deși poate părea că împrejurările constrângătoare irosec timpul, energia sau ocaziile, Scripturile prezintă multe exemple de aleși ai lui Dumnezeu, oameni de mare pietate, aflați în astfel de situații. Daniel a fost captiv într-o țară străină. Iacov, pentru mulți ani, a fost rob. Timpurile de restricție, fie ele temporare, fie permanente, modelează lutul sufletului. În cele din urmă, „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea“ (Isaia 40,31).

### Împăcarea cu limitele

În cazul meu, recunoașterea lui Hristos ca Stăpân a fost primul pas în acceptarea limitelor mele. Aceasta nu a fost o înțelegere rapidă și bruscă, ci un proces destul de îndelungat. Așa a fost și pentru Ioan Botezătorul. Când Isus a apărut pentru prima dată pe scenă, credinciosul înaintemergător a declarat: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez“ (Ioan 3,30). A fost un act liber, de respect, din partea celui care, mai târziu, avea să se lupte să accepte întemnițarea care a pus capăt lucrării sale publice. În timp ce putea să fie în închisoare, fără îndoială că el visa la ceea ce ar fi putut face pentru Hristos. L-au chinat atât de mult disperarea și îndoiala, încât a trimis soli la Hristos: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?“ (Mat. 11,3). Isus nu i-a îndepărtat cătușele, dar i-a dat confirmarea de care avea nevoie pentru a accepta întemnițarea sa.

Și Pavel s-a luptat să ajungă la o înțelegere cu „țepușul din carnea“ lui (2 Cor. 12,7). Chiar

și atunci când raportează răspunsul lui Dumnezeu, că harul Său îi este suficient pentru a rezolva țepușul din carnea lui, răzbate totuși dorul nepotolit. Dar el mărturisește că a învățat să fie mulțumit.

Întrebarea esențială pe care trebuie să ne-o punem în situații care ne restrâng libertatea de acțiune este: Poate Hristos să fie glorificat? Restricțiile vin câteodată pentru ca noi să-I putem aduce slavă lui Hristos: „Eu trebuie să mă micșorez“, spunea Ioan. Și așa a și făcut. Poate că Ioan nu înțelegea cât de mult avea să se supună, dar a înțeles că acest lucru era necesar.

Dar cât de des m-am rugat ca Hristos să fie slăvit prin viața mea, pentru ca apoi să mă uit în jur și să mă supăr din cauza restricțiilor pe care le-am întâlnit! Adevărul este că nu am apreciat întotdeauna la justa valoare posibilitățile care s-au ivit. Acum am învățat să le folosesc. De exemplu, când martorii lui Iehova bat la ușa mea, eu nu-i mai alung spunându-le câteva sugestii politice despre deosebirile doctrinale. Îmi iau timp să le vorbesc despre Isus, așa cum Îl cunosc eu.

Odată împăcat cu întemnițarea sa, Pavel înțelege potențialul acesteia. El a declarat chiar: „...împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei“ (Fil. 1,12). El a scris câteva epistole importante din celula închisorii. El a predicat deopotrivă și gardienilor, și vizitatorilor. Deși a rămas întemnițat, se poate simți elanul inimii sale copleșit de simțământul împlinirii.

Dar Ioan Botezătorul? Faptul că a ieșit din scenă pentru a suferi o moarte crudă și nedreaptă nu arată că a fost doar o stea căzătoare? Isus nu a gândit așa.

„...Dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul“ (Mat. 11,11). Chiar și când era izolat în

temniță, departe de mulțimile cărora le predicase, Dumnezeu a avut plăcere de Ioan, iar el și-a realizat potențialul. Acest lucru i-a bucurat inima, chiar în celula sa întunecată, umedă și murdară.

Cât despre mine, cea care făceam lucruri „mai puțin importante“ în timp ce soțul meu îndeplinea misiunea „din linia întâi“, în cele din urmă am înțeles potențialul din interiorul limitelor mele. Ajunsă aici, am văzut căi de a-L propovădui pe Hristos în mod creativ acolo unde mă aduceau împrejurările.

Ca și Pavel, acum folosesc ocaziile pentru a da mărturie ca prizonier al lui Isus Hristos. Pavel a profitat de audiențele la Felix și Agripa. A vorbit cu gardienii săi. Câteodată eu obțin o audiență la prietenul copilului meu sau la croitor. Pot, de asemenea, să invit pe cine vreau să mă viziteze. Iar prin rugăciune, pot să merg oriunde în lume, fără să părăsesc camera. În propria mea casă, nu dintr-un oarecare loc din lume, pot să adun haine și hrană pentru a le da celor săraci. Semințele pe care le-am semănat și îngrijit în copiii mei constituie lucrarea mea cea mai importantă. Și în acele zile, săptămâni, chiar luni care trec fără o ocazie vizibilă de lucrare de linia întâi, îmi amintesc pentru mine însămi ce a spus Isus imediat după remarcă făcută despre Ioan Botezătorul: „Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el“ (v. 11).

Acum, având câțiva copii la școală și răspunderea de a îngriji de alții într-o grădiniță a bisericii, au revenit ocaziile de lucrare în exterior. Dar oriunde slujesc lui Dumnezeu, întotdeauna vreau să rămân „un prizonier al lui Isus Hristos“.

*Kima Jude este soție de pastor și mamă a patru copii.  
Articol publicat în Ministry, aprilie 1995.*

# PROFILE FEMININE ÎN ADVENTISMUL DIN ROMÂNIA - 2

## ELENA PĂUNESCU

Elena Păunescu a fost o reprezentantă a elitei Ardealului, prin descendența din pătura lui cea mai reprezentativă. Vorbea deopotrivă româna, maghiara și germana, asimilând specificul etniilor într-o armonie ce făcea să fie considerată a fiecăreia dintre ele. Crescută la pension în Viena, își însușește bine limba franceză și mai ales o educație aristocrată aparte - evidentă prin naturalețea și modestia în atitudini alese.

O conjunctură socială amară și o boală au dat profunzime preocupărilor sale spirituale. Integrarea sa într-o „sectă”, numirea legală a bisericii noastre pe atunci, a surprins mult. (Era pe vremea când se putea căpăta oficial calitatea de membru al comunității doar prin declarația la notariat ca aconfesional - formalitate pe cât de stranie, pe atât de îngreunată). O vreme a lucrat în administrație la Conferința Transilvania.

Ca o apariție prematură în vremi - și pentru climatul în curs de așezare din biserica noastră - a reprezentat norme superioare în conduita socială și trăirea adevărului scripturistic - cu o discreție prin care persoana sa rămânea în umbra a ceea ce înfăptuia.

Ca soție a fr. P.P. Păunescu - maior invalid, pastor și fost reprezentant oficial al uniunii noastre - își însoțește și susține soțul mutat la Rm. Sărat - o comunitate mică, cu câțiva meseriași și puțini greu-truditori pentru o pâine. Prezența sa anima, stimulând spiritual.

Când soțul i-a fost numit director la Brașov-Stupini, prin comportarea sa distinsă i-a propulsat permanent personalitatea. A preferat rolul de „sora Păunescu”. Cum fratele era aprig în apărarea credinței, legionarii au încercat să-l „ridice”. Fără a se manifesta vizibil, în acele clipe dânzei i-a albit părul. Trăiri intense, un lăuntru bogat, fără zgrăveli.

Adeptă a reformei sanitare, într-un cerc elevat, dar dur de discuții pe această temă, discret, a gustat - după decenii - dintr-un preparat cu carne, anihilând o concluzie eronată.

La o vârstă înaintată, a adus în propria-i locuință două pensionare ce nu se mai puteau îngriji.

Puțin înțeleasă de unii, deosebit de respectată de cei foarte mulți; a rămas, până la sfârșit de cale, persoana asemenea căreia doreai să fii, pătruns de finețea pe care o etala. Oricât s-ar spune despre ceea ce a făcut, este depășit de ceea ce dânsa a fost - extrem de distinsă.

Pe mormântul soțului a cerut să se înscrie: „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”.

Experimentaseră împreună această putere mântuitoare.  
(Vasile D. Cojea)

## ECATERINA LASCĂR

Sora Ecaterina Lascăr este conducătorul celei mai tinere comunități din Iași, cea de-a treia, scumpa *Betania*.

După ce s-a despărțit „temporar” de soțul dânzei, Ioan Lascăr, prezbiter cu o mare viziune a lucrării în această parte a Moldovei, cu lacrimi, durere și cutremur, a preluat ștafeta emoționantei răspunderi advente și și-a dedicat tot timpul și sănătatea tinerei biserici.

Este mult apreciată, iubită de toți, ca o mamă a tuturor, ca și văduva Ana de la templu. A reușit deja să imprime același spirit iubitor în biserica locală, care devine Sabat de Sabat mai caldă și mai duioasă față de fiecare trecător.

Ecaterina Lascăr se caracterizează prin spirit misionar, fiind râvnitoare, ascultătoare și credincioasă. Zilele de peste săptămână o găsesc în căminele studențești sau în casele credincioșilor, încurajând, rugându-se, sfătuind cu toată competența și dragostea. În ascultare vrea să împlinească jurământul față de soțul dânzei: „...Dacă unul dintre noi va cădea, celălalt să ducă steagul lui Hristos mai departe.”

S-a dăruit cu totul nevoilor bisericii, punând talentele versului, muzicii și picturii în slujba Lui. Treceți să vedeți cât de caldă este inima celor din *Betania*! (Stelian Iacob)

## BEATRICE LOSPA

Pagina dedicată profilurilor feminine în adventismul din România ar fi incompletă fără prezentarea sorie Beatrice Lospa, realizatoarea emisiunilor de familie de la *Radio Vocea Speranței*. Ea s-a născut într-o familie de intelectuali neadventiști la 9 octombrie 1964. A absolvit Facultatea de Automatică și Calculatoare a I.P.B., iar în 1987 s-a căsătorit cu inginerul Gabriel Lospa.

Viața i s-a schimbat când a pășit pentru prima dată în comunitatea Maranata, din București. „Ce m-a surprins - a spus ea mai târziu - a fost pacea lăuntrică, zâmbetul și lumina de pe fețele acelor oameni.” Astfel, în iulie 1991, a devenit membră a bisericii adventiste de ziua a șaptea.

Următorul pas a fost trecerea de la revista „Ana”, unde era redactor-șef, la *Vocea Speranței*, ca realizator de programe. Munca în radio a însemnat soluții pentru familiile cu probleme și pentru mulți tineri care au nevoie de consiliere. Cele peste o mie de scrisori sosite la redacție, ca urmare a emisiunilor sale, confirmă consacrarea și dragostea ei atât pentru Dumnezeu, cât și pentru semenii.



Întrebată despre cea mai mare minune petrecută în viața ei, Beatrice a spus: „Mi-e greu să răspund, pentru că, în orice fac, Îl rog pe Dumnezeu să mă îndrume. Descoperirea cea mai plăcută a fost atunci când mi-am dat seama că Stăpânul universului mă iubește și sunt prețioasă în ochii Lui. I-am fost foarte recunoscătoare și atunci când trebuia să oferim 150 de premii participanților consecvenți la un curs de profeție biblică din cartea lui Daniel, și banii noștri erau puțini. În scurt timp însă, am primit tot atâtea cărți cu explicațiile detaliate ale acestor profeții.”

Astăzi, mama lui Beatrice a încheiat legământ cu Dumnezeu. Soțul nu a făcut încă acest pas, motiv care o face „să-i plângă inima”, dar și să spere.

Planurile de viitor sunt legate, de asemenea, de radio *Vocea Speranței* și de găsirea unor soluții ca mii de familii să vină împreună alături de Domnul Isus Hristos, „Nădejdea noastră”. (*Gabriel-Săndel Gedo*)

## ELEFTERA IACOB PRISECARU

Dr. Eleftera Iacob s-a născut în orașul Focșani, la 17 martie 1900 (în familia Ioan și Aneta Prisecaru). Are ocazia să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu din copilărie și să primească un bun exemplu de evlavie creștină de la părinți, care aveau respect pentru Dumnezeu, așa cum Îl înțelegeau prin optica creștin-ortodoxă. La doisprezece ani face cunoștință cu familia Ștefan Demetrescu, care vine în Focșani și închiriaza alături de din casa familiei Prisecaru sediul Uniunii Adventiste. Între cele două familii se vor lega strânse relații și se va crea un mediu prielnic pentru împărtășirea adevărului advent. Se cânta mult în casă - fratele Demetrescu i-a învățat pe toți frumoasele imnuri advente la care participa și sora mai mică, Margareta. După câțiva ani, începe războiul, familiile se despart, dar adevărul rămâne sădit în inima mamei și a celor două fiice. În 1920 Eleftera Prisecaru renunță să-și continue studiile și ascultă de sfatul părinților de a se căsători cu profesorul Constantin Iacob și au o căsnicie fericită până în 1933 când, datorită unui accident cerebral al soțului, rămâne văduvă.

Anul următor, în 1934, se hotărăște să-I slujească lui Dumnezeu, consacrandu-și viața pentru cei bolnavi. Se înscrie la Facultatea de Medicină din București și intră din nou în legătură cu familiile Demetrescu și Florea, participând și la orele de cult ale bisericii advente.

La terminarea facultății de medicină, în 1940, se hotărăște să primească botezul în biserica adventistă din București, în condiții de război și de restrângere a libertății, cu riscul de a nu fi aprobată de ceilalți membri ai familiei. Când le comunică pasul făcut - devenise membră a bisericii adventiste - primește cu mare bucurie nu numai acceptarea ci și vestea că și sora mai mică și mama se botezaseră la Focșani în această biserică.

Rămâne credincioasă legământului făcut cu Dumnezeu și își consacră viața pentru a sluji ca medic în cadrul bisericii advente într-o vreme când libertatea s-a restrâns până la scoaterea în afara legii. Este nevoită să se refugieze în Oltenia, unde își continuă activitatea medicală.

La încheierea războiului, își reîncepe activitatea în cadrul Uniunii Adventiste, promovând o activitate de pionierat pentru educația medicală a membrilor și pentru vindecarea lor, ori de câte ori era solicitată. La scurt timp înființează prima școală de surori medicale adventistă, unde este director și profesor.

Înființează și un cabinet medical bine dotat cu echipamente de radiologie și de fizioterapie. Între timp, Seminarul Teologic își reia activitatea în București și este numită profesoară de anatomie și fizioterapie pentru formarea medicală a viitorilor pastori. Aproape la fiecare sfârșit de săptămână vizitează diferite comunități, ca delegată pentru predicarea soliei advente împletite cu educația medicală pentru o viață sănătoasă.

Menține o linie echilibrată între cerințele de sănătate și condițiile grele de viață, învățându-i pe frați principii practice de igienă. În unele zone erau frecvente epidemiile de malarie. Avea permanent medicamente de prim-ajutor pentru acele situații când farmaciile erau puține și, de cele mai multe ori, nu aveau antibiotice și alte medicamente de primă urgență.

În 1952, cabinetul medical este închis de autorități, dar aceasta nu o împiedică să rămână devotată bolnavilor, oferindu-le găzduire și posibilitatea de acces la cei mai buni medici de specialitate din București.

În 1962 este scoasă la pensie. Dar nu-și încetează lucrul, simțind încă o puternică chemare de a continua să lucreze prin diferite dispensare medicale și în stațiuni balneo-climaterice: Slănic-Moldova, Olănești. La vârsta de optzeci de ani își încetează activitatea publică de medic angajat în serviciu, ieșind definitiv la pensie. Își petrece ultimii doisprezece ani din viață alături de sora sa, Margareta Stroescu, rămasă și ea văduvă.

A continuat să studieze cu mare interes cărțile nou apărute în domeniul religios și medical și avea multă încredere în remediile naturale lăsate de Dumnezeu, îmbinându-le în mod echilibrat cu cercetările medicinei moderne.

A fost întotdeauna credincioasă legământului făcut cu Dumnezeu de a sluji celor bolnavi, neurmărind propriile foloase. A știut să se jertfească. Nu a dus lipsă de cele necesare vieții, deși nu a pretins nimănui onorarea serviciilor, împărțind continuu ceea ce avea cu cei în nevoie. I-a sprijinit totdeauna pe cei ce studiau, asigurând ajutor pentru urmarea cursurilor și încurajându-i. Nu a știut ce înseamnă să aduni pentru tine, ci doar s-a jertfit pentru nevoile semenilor și Dumnezeu a ocrotit-o, fiind fizic și mintal plină de viață până la vârsta de nouăzeci și doi de ani. Textul preferat, care o făcea să simtă că Dumnezeu o iubește personal și o ocrotește, era Isaia 43, 1-5. Aceste făgăduințe s-au împlinit literal într-o situație din timpul războiului, când trebuia să străbată teritoriile ocupate de trupe care-i puneau în pericol toate bunurile și viața.

Prin adevărate minuni, viața i-a fost salvată împreună cu familia.

O femeie, rămasă văduvă din tinerețe, fără copii, și-a închinat viața în totalitate lui Dumnezeu, s-a încrezut în sprijinul Lui, a primit mult, dar nu a făcut decât să dea mai departe, ca un râu continuu proaspăt, ce lasă numai binecuvântări până se reîntoarce în mare. (*Alex. Stroescu*)

# scrisoare deschisă către biserică

Cei ce seamănă cu lacrimi, vor seceră cu cântări de veselie.

Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii (Ps. 126, 5.6).

Ultimul Sabat din luna mai a devenit, prin tradiție, ziua marelui seceriș anual. Timp de un an, nenumărați truditori în ogorul spiritual au urmărit împlinirea, etapă cu etapă, a programului „Anului prieteniei”. Spun program pentru că totul a fost conceput ca un sistem bine pus la punct, cu date, cu acțiuni, cu rugăciuni, cu lacrimi, de multe ori cu sacrificii de timp și mijloace, cu suflet, cu entuziasm, cu o viziune.

Semnalul de început a fost dat pentru pastori și laici, pentru tineri și vârstnici, pentru savanți și analfabeți, pentru cei cu un talant, cu doi sau cu cinci. Nimeni n-a fost trecut cu vederea. Pentru oricine, a fost prevăzut un loc și o lucrare „după puterea lui”. A fost de lucru pentru toate darurile duhovnicești și a fost nevoie chiar și de cel, în aparență, neînsemnat.

Unii dintre noi au semănat dimineța, au continuat pe arșița zilei și au găsit de lucru până seara, pentru că nu știau care va răsări. Alții au așteptat timp prielnic, s-au uitat după nori sau după soare și n-au găsit timp să semene prietenie, simpatie și înțelegere. N-au găsit ocazii favorabile. Fie a fost prea cald, fie prea frig, fie a fost prea departe, fie au fost prea obosiți, fie n-au găsit prilej, și altele și altele.

Timpul a trecut pentru toți în mod egal; s-a scurs pe neobservate și iată-ne la seceriș, la recoltare. Se fac ultimele pregătiri pentru botez. S-a anunțat data.

## Lacrimi... și cântări de bucurie

Totul este în tensiunea așteptării. Comunitățile se pregătesc de mare bucurie: să primească pe cei născuți din nou, să cânte plini de entuziasm: „Azi, voiși, tresaltă îngerii în cor”.

În cer se fac pregătiri de zile mari. Îngerii își acordează harpele, să cânte partituri speciale pentru aceia care hotărâsc să se alătore poporului lui Dumnezeu în călătoria către cetatea sfântă.

Dirijorul corului ceresc trece în revistă fiecare mișcare, care va accentua pentru fiecare nou-venit un acord, specific experienței lui.

Cei care, în cursul acestui an de evanghelizare, au semănat cu lacrimi, care au umblat plângând, căutând sufletele pierdute, au găsit ocazii și au găsit suflete prețioase. Le-au invitat în staul, s-au rugat cu căldură pentru ele și zi de zi au pregătit recolta. Duhul Sfânt a conlucrat cu aceștia și ei le-au încurajat, le-au susținut și le-au menținut continuu în stare spirituală bună. Acum, în adevăr, strâng snopii cu bucurie pentru Mântuitorul lor. Pentru ei, făgăduința din Psalmul 126, 5.6 este o realitate. Mare bucurie în cer și mare bucurie între cei care se simt legați de Isus și unii de alții în planul divin.

Ce se întâmplă cu cei care n-au găsit timp și ocazii? Care n-au întâlnit sau care n-au căutat pe cei pierduți? Probabil se bucură de lucrarea altora, dar, ce păcat, ei n-au gustat acea stare sufletească și acele sentimente ce se găsesc în planul divin.

Stimată soră și frate, ți-am scris aceste rânduri pentru că știi că pentru tine „Anul prieteniei” a fost ocazia de aur de a invita suflete pierdute la Hristos, de a le

însoți și de a le clădi pentru cer. Știi că nimic n-a fost prea

mult, prea scump, prea greu ca să împlinești mandatul încredințat de Isus. De aceea, ai dreptul să te bucuri, să cânti, să lauzi pe Prietenul cel mai scump al păcătoșilor. Să zici: „Doamne, mi-ai încredințat talanți, iată-i înmulțiți și investiți în suflete, și n-am făcut decât ce eram dator să fac. A Ta să fie slava!”

„Ce bucurie va fi atunci, când cei răscumpărați vor întâlni pe aceia care au fost povara sufletelor lor! Față de ei se va împlini făgăduința: 'Va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți'” (Gospel Workers, pag. 519).

„Ce fericită conversație va avea loc! Eram un păcătos, se va spune, fără Dumnezeu și fără speranță în lume, și tu ai venit și mi-ai îndreptat atenția către prețiosul meu Mântuitor, ca unica mea speranță. Am crezut în El. M-am pocăit de păcate și am ajuns să stăm împreună cu sfinții Lui în locurile cerești, în Hristos Isus” (Ibid, pag. 518).

Dacă aceste gânduri ți se potrivesc, fii binecuvântat, și plata să-ți fie deplină din partea Aceluia sub ale cărui aripi te-ai adăpostit.

Dacă, însă, semănatul a fost slab, iar recolta nu s-a arătat, nu te descuraja. O nouă și poate ultimă ocazie ți se oferă în noul efort evanghelistic. Te invit să intri în ogor cu încredere și cu credință, cu lacrimi, dar și cu bucurie, cu efort, dar și cu recoltă.

Fie ca aceste gânduri să sporească și mai mult bucuria voastră de la strângerea snopilor!

Al dumneavoastră,  
Nelu Dumitrescu,  
președintele uniunii române

# Advențiștii de ziua a șaptea: sectă, biserică sau mișcare religioasă?

*După un secol și jumătate de parcurs într-un context istoric, geografic și cultural diversificat și sub presiunea fenomenelor sociale de continuă formare, deformare și reformare, ar fi interesant să ne revedem propria identitate.*

## Ceea ce poate face din advențiștii de ziua a șaptea o sectă

Foarte mult timp, până după anii 1960, noțiunea de **sectă** era considerată ca sinonimă cu deviere, tulburare, dezordine, deci o punere în pericol a ordinii stabilite, deviere doctrinală sau de la pietatea practică. Mare parte a autorilor ce tratau noțiunea de sectă din punct de vedere istoric, sociologic și al istoriei dogmelor aveau un limbaj pronunțat critic, pornind mai ales de la prejudecăți. Secta nu putea fi decât ceva rău. Or, acest demers era deseori justificat, pentru că imaginea pe care anumite secte o prezentau despre ele însele nu putea să fie decât negativă.

În ultimii 20-30 de ani, atitudinea s-a schimbat și secta lasă o imagine mai bună despre ea însăși. Cel ce o studiază nu o privește numai din exterior, reținând doar câteva imagini caricaturale, ci o privește și din interiorul ei, studiază chiar inima acestui fenomen, după metoda de imersiune, cu simpatie, chiar dacă nu aderă la ea și chiar dacă păstrează o anumită rezervă.

Promotorul acestei metode de lucru privind sectele este Jean Séguy, de la care reținem următoarea definiție: „Secta este o asociație liberă de creștini austeri și conștiințioși care, pentru că sunt cu adevărat născuți din nou, se întrunesc loialtă, se separă de lume și se restrâng în micul lor cerc. Mai mult decât pe har, ei pun accentul pe lege; ei practică, în sânul grupului lor, de o

## Ghiocel-Corneliu Fitzai

manieră mai mult sau mai puțin radicală, legea dragostei - toate acestea în vederea pregătirii și așteptării Împărăției lui Dumnezeu”<sup>1</sup>.

Fără patimă și ținând seama de aceste păreri, două stări de spirit sunt posibile pentru ca advențiștii de ziua șaptea să fie priviți ca sectă:

1. **O atitudine negativă** din partea unora dintre noi. De exemplu, a se crede mai buni ca ceilalți sau ca singurii ce pot fi mântuiți, a critica pe alții, atacând cu profețiile în mână, a confunda un sistem cu persoanele din care acesta este compus (putem refuza papalitatea fără a-i critica pe catolici), a se manifesta ca persoane cărora le lipsește o viziune globală și nuanțată a lucrurilor... Pe lângă acestea mai putem aminti și alte excese, de pildă: a fi rupt de lume, a trăi izolat, a fi numai cu advențiștii, a mânca numai produse adventiste, a citi numai autori advențiști, a înlocui spiritul militant cu cel de judecător, așezat acolo ca să le spuie altora ce trebuie să facă, a adopta îndreptățirea prin creier sau prin stomac, arborarea unor forme stângace de a trăi credința, disprețuind lumea sub pretextul că nu ești din lume, etc...

Declarația lui A. Vaucher ilustrează aceste stări de spirit când face aluzie la atitudinea dură și intransigentă a lui J.N. Andrews față de M. Czechowski, fostul preot catolic ce a împrăștiat prima sămânță adventistă atât în România, cât și în restul Europei: „Dacă, în loc să se țină de

o interpretare îngustă a legii, s-ar fi inspirat după o lege superioară, cea a milei, poate că ar fi fost posibil să se asigure lui Czechowski un sfârșit mai puțin mizerabil.”<sup>2</sup> Iar W. Noack îl descrie pe L. Conradi în următorii termeni: „Este clar că el nu era numai o figură patriarhală, ci, cu certitudine, și o figură superautoritară... Când el a vorbit, nimic nu mai putea fi adăugat”<sup>3</sup>.

2. **O stare bună de spirit.** Revenind la definiția lui J. Séguy, advențiștii de ziua a șaptea sunt o sectă numai în măsura în care se devine adventist prin naștere din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt (Tit 3,5). Pot fi catolic, ortodox sau protestat din naștere, dar devin membrul unei secte prin naștere din nou.

Secta în ea însăși este o dizidență, o sciziune, o divergență de păreri ce nu este în primul rând de ordin teologic sau dogmatic, ci de ordin spiritual. O sectă ca a noastră nu caută să rezolve neapărat chestiuni intelectuale, ci probleme de viață interioară, de pietate, o altă formă de a trăi credința.

La catolici, această nevoie, această supapă necesară pentru a trăi o altă spiritualitate a dus la înființarea ordinelor religioase. Aproape toate ordinele religioase în catolicism nu sunt altceva decât schisme sau secte ce au rămas înăuntrul bisericii, acestora permițându-li-se să trăiască o altă pietate în pietatea oficială. Protestantismul, însă, a dat naștere la o mulțime de secte, pentru că în el a vrea să trăiești o altă pietate este înțeles ca o dizidență teologică.<sup>4</sup>

Totuși, adventiștii de ziua a șaptea nu sunt o sectă pentru că, atunci când secta beneficiază de o puternică infrastructură și un număr important de aderenți, se numește biserică sau confesiune religioasă. Pentru a nu rămâne la un mod de tratare convențional (triviumul dialectic), dând atenție numai datelor elementare și motivațiilor de primă mână, am atins până aici în treacă corzile acestei harpe semantice. Reținem că ceea ce ar putea face din adventiștii de ziua a șaptea sectă este o anumită stare de spirit. De la acest punct, un **nou** element de studiu ne este propus în căutarea propriei noastre identități.

### **Ceea ce poate face din adventiștii de ziua șaptea o biserică**

În timpul primilor săi ani de existență (1844-1860), adventismul refuza orice formă de organizare, pentru că aceasta era o reacție față de celelalte biserici deja existente, dar suprainsitucionalizate (biserica episcopală, biserica anglicană și chiar biserica baptistă), unde totul trecea mai mult prin canalul uman.<sup>5</sup> Or, așa ceva adventiștii nu doreau. Ținta pionierilor era de a studia Scripturile și ei preferau un contact direct cu Biblia, lăsându-se conduși de profeții și de Duhul Sfânt. Dar, în scurt timp, lipsa de centralizare s-a făcut simțită la trei nivele: 1. Direcția spirituală a comunităților era lipsită de predicatori angajați și plătiți. 2. Poarta era deschisă tuturor excelselor peste tot. Oricine se simțea îndemnat să predice o făcea, astfel că întâlnirile se desfășurau mai spontan. 3. Grupul nu avea dreptul de a deține proprietăți. Construcțiile, terenurile, bunurile aparțineau numai particularilor, aceasta ridicând problema de succesiuni. În afara acestor excese, primii adventiști nu reprezentau un corp încheiat pentru că erau marcați de mentalitatea că organizația înseamnă Babilon - sinonim al confuziei.

Cu toate acestea, în anul 1851, apar primii diaconi în unele grupări. La 13 mai 1860, la Parkville, este organizată prima comunitate cu presbiteri și diaconi; iar la 28 septembrie 1860 este fondată „Asociația adventistă de publicații” la Battle Creek,

fiind astfel creată prima instituție oficială a adventiștilor de ziua a șaptea. În anul 1861, o nouă structură este întemeiată, structură prin care toate comunitățile (din Michigan) sunt grupate într-o conferință. Dar actul de naștere al bisericii adventiste de ziua șaptea este anunțat la 8 octombrie 1861, în Review and Herald: „Prin prezenta, noi, subsemnații, ne unim bisericile luând numele de adventiști de ziua a șaptea, acceptând să păzim poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Tot în același an se iau alte două decizii: 1. conferințele vor hirotonisi predicatorii; 2. predicatorilor li se vor înmâna anual scrisori de acreditare. Cu ocazia conferinței de la Battle Creek din 3 martie 1863, se decide salarizarea pasto- rilor și organizarea Conferinței Generale.

Inspirându-se în mare după modelul baptist, Conferința Generală a adventiștilor are ca misiune: a) să asigure unitatea și eficacitatea în lucrare; b) să promoveze interesul în favoarea „adevărului prezent”; c) să reglementeze problemele organizației adventiste în raport cu guvernul; d) în numele ei se fondează instituții (case de editură, școli, biserici, spitale, clinici, case de bătrâni, bunuri imobiliare, etc); e) să vegheze asupra corpului pastoral; f) să sfătuiască pe membri și pe pastori, să organizeze câmpurile misionare dând liniile directoare; g) să regleze problemele financiare, etc... După anul 1902, pe măsură ce misiunile se dezvoltau la scară mondială, se adaugă o nouă structură numită diviziune, organ geografic administrativ al Conferinței Generale. Numărul adventiștilor atinge în anul 1914 cifra de 144.000.

Partea pozitivă a acestei instituții este că ea știe să armonizeze dezvoltarea noastră, permițând o lucrare de durată și în profunzime. Infrastructura ei fiind necesară, să vedem factorii de risc ce pot primejdi vocația ei. De exemplu: 1) să insistăm mai mult asupra a ceea ce avem decât asupra a ceea ce suntem (avem universități, avem corp pastoral, avem profesori, avem membri, avem biserici...); 2) există riscul de a deveni funcționari, chiar dacă funcționăm în slujba mântuirii; 3) există riscul de a codifica viața de pietate (cazuis-

tică) potrivit normelor raționale, uitând spontaneitatea și experiența personală (forțele de conservare riscând să învingă forțele de reînnoire); 4) există pericolul de a ajunge o religie de rutină, pentru că instituția ia locul persoanelor ce o compun; 5) există primejdia de a deveni o super-instituție ce luptă să-și apere mai mult pozițiile pe care le-a dobândit decât noutățile pe care le-a descoperit (să păstrăm ce avem fără să ne contaminăm de alte idei).

Până acum, biserica adventistă nu a vrut să aștearnă pe hârtie un credo, versiune finală, de teamă ca nu cumva prin aceasta să se înlocuiască învățăturile ei. Biserica nu are nici dogmă, dăltuită în cuvinte de neschimbat, pentru că ea crede că revelația este progresivă (pe înțelesul adventist, dogmă înseamnă doctrină sau principiu biblic cu un dublu caracter: veșnic și universal, fiind valabil totdeauna și pretutindeni, venind în opoziție cu ceea ce este local și circumstanțial).

De remarcat este faptul că biserica adventistă este bine organizată, dar nu ierarhizată în raport cu modelul catolic, după care papa are cuvânt de decizie. La adventiști, nu un om decide, ci un comitet, iar pe plan orizontal, fiecare membru are un vot la nivel de biserică locală, la nivel de conferință, la nivel de uniune. De asemenea, biserica adventistă evită și a doua eroare numită sistem congregaționalist, în care biserica locală își alege pastorul, plătindu-l direct, dezavantajul constând în acest caz că pastorul este la discreția comunității, care-l ține sau nu, după capriciul ei: „Te plătim, dar să ne vorbești pe plac”. Din anul 1863, adventiștii au introdus sistemul zecimii, astfel că angajații bisericii sunt plătiți cu zecimea.

Fixând încă un jalon în conturul zonei investigate, putem preciza din nou că ceea ce poate face din adventiștii de ziua a șaptea o așa-numită „biserică” este structura și instituționalizarea ei. Cu aceasta, să facem încă un pas și să punem sub observație a treia dimensiune în favoarea identității noastre.

## Ceea ce poate face din adventiștii de ziua a șaptea o mișcare religioasă

Adventiștii de ziua a șaptea nu au apărut la voia întâmplării pe scara istoriei mondiale. Adventismul a apărut pentru că, la un moment precis, exista o așteptare escatologică, el fiind un răspuns autentic la acea trezire americană din jurul anilor 1840.

Este adevărat că, la început, ceea ce îi interesa în principal pe pionierii noștri era revenirea Domnului Isus, iar studiile biblice au deschis drumul unor precepte ce au fost codificate în scris. În consecință, revenirea Domnului Isus, nevoia imperativă de pregătire în vederea acestei reveniri a produs fuziunea între elanul misionar și fervoarea escatologică - motor principal de acțiune - pentru a transmite și altora această veste bună. Anunță și pe alții! - acesta este modul ideal de pregătire în vederea marelui eveniment al revenirii Domnului Hristos. Aceasta a făcut din noi o mișcare religioasă. În principiu, ideea rămâne aceeași: Isus revine în curând, trebuie să ne pregătim, trebuie să-L anunțăm, iar faptul că-L facem cunoscut prin cântec și rugăciune, predicând și dând mărturie acolo unde ne aflăm, este cel mai bun procedeu de pregătire. Există o interacțiune și o continuă alternanță între aceste două elemente: revenire și pregătire, dar motorul rămâne același.

Ceea ce s-a schimbat în zilele noastre este modul de exprimare și de prezentare a acestor adevăruri. Avem Biblia, avem Sabatul, avem creațiunea; ele rămân aceleași, dar nu mai putem vorbi în același fel ca acum 150 de ani. Deși fondul rămâne, forma este în continuă schimbare. Lucrarea noastră este de a reforma, în cuvintele de astăzi, cu problematica ce se prezintă acum, aceeași veste bună, fiind conștienți că era noastră științifică naște un nou vocabular care, dacă nu este înțeles, poate crea enorme probleme de comunicare<sup>8</sup>.

Deci, un alt element ce face din noi o mișcare este că, efectiv, noi ne adaptăm expresia mesajului nostru, fără a schimba fondul acestuia. De la începutul istoriei noastre, noi

ne-am afirmat o anumită identitate în „adevărul prezent”. Cred că și la ora actuală mișcarea adventă ar trebui să-și afirme identitatea pentru a continua în același sens, dar nu ca reacție față de alții, ci în raport cu ea însăși.

Actualmente, mișcarea a atins toate țările lumii, ea devenind o mișcare mondială, internațională, cu probleme noi ce se ivesc și nu sunt ușor de reglementat. Se poate distinge acum în această mișcare, în sânul tineretului advent, o reacție de refuz față de limbajul doctrinal, intelectual, moralizator închistat al părinților noștri, dar în același timp o dispoziție de a accepta alte exprimări creștine. Pe de o parte, tineretul simte nevoia de a trăi o experiență spirituală foarte puternică, dar fără un discurs intelectual (de care e dezgustat); iar pe de altă parte, menținând aceeași atitudine de refuz, el este totuși înclinat în direcția afectiv-emoțională a religiei (aspecte harismatice) sau spre alte excese ce ating partea somatică, fizică. Din nefericire, problemele nu se opresc la vârsta celor tineri, ci se găsesc sub diferite forme, la toate vârstele.

Or, pentru a contrabalansa succesiunea de excese și de extreme din sânul mișcării noastre, trebuie să procedăm cu mult tact, făcând probă de suplețe și flexibilitate, un complex de măsuri prin care acești factori de turbulență să fie reintegrați și canalizați la dimensiunea echilibrului spiritual. Cu alte cuvinte, fie chemând, fie reparând, dar folosind toate mijloacele de care dispune, adventismul este o mișcare activă care, funcționând în toate compartimentele, se adresează tuturor oamenilor (nu numai unei elite) și la tot omul (nu numai creierului, sau inimii, sau fizicului). „Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” (Cânt. Cânt. 6,10).

Așadar, ceea ce poate face din adventiștii de ziua a șaptea o mișcare religioasă este elanul misionar și fervoarea escatologică.

Analizând premisele propuse, tragem următoarea concluzie: Dacă suntem tratați ca sectă, aceasta este în mod forțat negativ. Dacă o sectă

înseamnă practicanți care aderă la un grup și eu îl aleg liber, atunci suntem o sectă. Suntem de asemenea o biserică, dacă a fi biserică înseamnă a crea mijloacele pentru a vorbi în-tregii omeniri, pentru că Evanghelia trebuie să fie predicată la toată lumea. Suntem o biserică în viziunea profetică a Mântuitorului, „Voi zidi biserica Mea” (Mat. 16), și a Apocalipsei, „Îngerului bisericii scrie-i” (Apoc. 2,1). Însă pentru a evita inconvenientele ce ar putea proveni din riscurile amintite, să cultivăm atitudinea și angajamentul unei mișcări. Da, o biserică în mișcare și în marș.

## Bibliografie

1. Jean Séguy, „Le probleme de la typologie dans l'étude des sectes”, *Social Compas*, 12,3, 1965, pp. 165-170. (Profesorul Jean Séguy este catolic și predă sociologia religioasă la Sorbona).
2. A.F. Vaucher, „M.B.Czechowski”, Imp. Fides, Collonges sous Saleve, 1976, p. 40.
3. W. Noack, „The History of the Advent Movement in the Central European Division”, Darmstadt, 1974, p. 32.
4. Sectele de azi au o dublă origine:  
a) Geografic, cea mai mare parte vine din Anglia și America de Nord; b) Din punct de vedere genealogic, de filiație, cea mai mare parte dintre ele a ieșit din Reformațiune.
5. J.Graz, „Le mouvement adventiste du septième jour - origine et développement”, *Mémoire d'histoire moderne*, Université de Montpellier, Faculté des lettres et sciences humaines, dec. 1974, pp. 132-148.
6. *Review and Herald*, 6 mai 1863, p. 204.
7. J.M. Martin, „Les origines et l'implantation du mouvement adventiste du septième jour en France: 1876-1925”, Thèse de doctorat, Faculté libre de Théologie protestante, Paris, 1980.
8. Walter Martin, „Le monde des sectes”, Vida, Miami, Florida, 1989, p. 13.

Ghiocel-Corneliu Fitzai locuiește la Berna, Elveția, și este licențiat în teologie la Strassbourg.

# EDUCAȚIA în efervescentă

## Vizite de acreditare

Între 26 și 30 martie, ne-a vizitat o comisie de acreditare din partea Conferinței Generale și a Diviziunii Euro-Africa, în vederea acreditării în rândul instituțiilor de învățământ adventiste a Institutului Teologic de Grad Universitar din București și a Școlii Sanitare Postliceale Adventiste din Brăila. Din comisie au făcut parte dr. Reo Ganson, director asociat la Departamentul de educație al Conferinței Generale, dr. Herbert Kiesler, din Comitetul de Studii Biblice al Conferinței Generale, dr. Ronald Stradowsky, directorul Departamentului de educație al Diviziunii Euro-Africa și dr. Richard Lehmann, președintele complexului de învățământ de la Collonges, Franța.

Din comisia de acreditare au mai făcut parte, la București, Elena Petrescu, directoarea Seminarului Liceal Adventist din București, iar la Brăila, Nelu Dumitrescu, rectorul ITA și Ștefan Lungu, directorul Departamentului de sănătate al uniunii adventiste din Republica Moldova. Am reprezentat Departamentul de educație al Uniunii în ambele comisii.

În urma discuțiilor avute, rezultatele, așteptate cu emoție, au fost: pentru ITA, s-a primit autorizarea și posibilitatea primirii acreditării inițiale, penultimul pas până la acreditarea deplină, dacă până la 31 august 1997 se vor îndeplini șase precondiții stabilite de comisie. Institutul este recunoscut drept facultate de învățământ superior (*senior college*) care poate să ofere licență în teologie (*Bachelor in Theology*).

Trei dintre condiții sunt probleme ușor de rezolvat, ținând de organizarea academică, altele trei presupun timp - finalizarea construcției la Cernica, calificare minimă de *master* a tuturor cadrelor, plus doi doctoranzi și o bibliotecă cu minimum 4500 volume de teologie.

La Brăila s-a primit acreditarea inițială ca școală de nursing la gradul de *junior college* (aceste școli pot acorda grade academice în sistem de colegiu, minus licența).

S-au făcut și aici recomandări legate de calitatea spațiului școlar și a bibliotecii de specialitate în limba română. Școala are deja un număr impresionant de volume în engleză. Urmează ca anual să se achiziționeze un număr de 250 de volume în limba română.

S-a recomandat, de asemenea, ca ambele instituții de educație să fie școli ale uniunii române, urmând să servească și diaspora.

Acțiunea aceasta de acreditare va continua, probabil, în toamna anului viitor, când o comisie a diviziunii va face acreditarea celor trei licee.

Dumnezeu să fie slăvit pentru progresul real care a putut fi constatat la cele două școli vizitate, ca și pentru perspectiva ca, o dată integrate în sistemul educațional adventist, să ofere lumii și bisericii oameni de care are cu adevărat nevoie Dumnezeu.

## Amicus

Ocazia vizitei de acreditare a fost și prilejul unor deosebit de plăcute întâlniri cu studenții adventiști, membri ai asociațiilor *Amicus*.

Prima întâlnire a fost la București, în 26 martie, unde, venind direct de la aeroport, fratele Stradowsky, directorul Departamentului de educație al Diviziunii Euro-Africa, a avut o discuție deosebit de plăcută, și credem utilă, cu un grup *Amicus* în comunitatea Popa Tatu. Tot acolo am auzit corul „Cantus Firmus”, înaintea plecării sale într-o vizită în Germania, cor în care o bună parte dintre membri sunt studenți.

Vineri, 31 martie, la Iași, fratele Reo Ganson a prezentat, în organizarea asociației *Amicus* din Iași, pentru studenți neadventiști, conferința „Să iubim cu ... mintea”, iar fratele Stradowsky, la 1 aprilie, conferința „Cum să găsești partenerul ideal”. Sala plină și numărul mare de întrebări au dovedit interesul deosebit al participanților. Duminică, 2 aprilie, un recital susținut de excelentul nostru naist, Cornel Pană (la pian, prof. Manuela Nedelea), ca și de violonistul, student în clasa lui Ștefan Ruha, Tiberiu Resteașan (la orgă, Felician Roșca, lector la Conservatorul din

Timișoara) a fost darul dat studenților ieșeni de către *Amicus*.

Mulțumim tuturor organizatorilor și comunităților din Iași, cu o mențiune specială pentru sora Dana Diaconu, președinta pe țară a asociațiilor *Amicus*.

Vizita la Iași a fost și prilejul unor convorbiri ale studenților cu frații Ganson, Kiesler, Stradowsky, prilej de a cunoaște problemele specifice acestei prețioase părți a bisericii și de utilă părtaşie cu oameni de vastă experiență. Astfel, *Amicus* devine unul dintre mijloacele de excepție în împlinirea misiunii bisericii, sub aripile acoperitoare ale lui Dumnezeu.

## Convenția educației - București, 3-5 aprilie

În organizarea Conferinței București, a Seminarului Liceal Adventist Ștefan Demetrescu și a Departamentului de educație al uniunii, s-a desfășurat cea de a treia Convenție a Educației, cu prezența unui număr mediu de 80 de cadre didactice, pastori și studenți.

Subiectul principal al întâlnirii a fost legat de instituirea sistemului de predare a Bibliei în biserică (vezi nr. din aprilie al *Curierului Adventist*).

Plecându-se de la experiența câștigată în comunitatea Popa Tatu, s-a discutat despre organizare, metode, conținut, materiale, perspective.

Am avut plăcerea ca alături de dr. Stradowsky, ale cărui cunoștințe și experiență în domeniu au fost o principală sursă de cunoaștere, să câștigăm din relatările profesorilor din Popa Tatu, prezentările surorilor Elena Petrescu, Alina Badea ca și ale fraților Nelu Dumitrescu și Adrian Bocăneanu.

Timp de două zile și jumătate, în spațiul, generos acum, al școlii din București, hrânindu-ne cu informația (și hrana) de bună calitate, am fost elevi și colegi, frați și surori împreună, cei care sunt chemați să fie învățători în biserică. Fie ca paginilor de istorie adventă din România, evocate cu atâta emoție, să li se adauge, de către această generație, cele finale, care să ne aducă în ziua întâlnirii cu Marele Învățător și admiterea în Școala Veșniciei.

Beniamin Roșca-Năstăsescu

# PERSPECTIVA BIBLICĂ A LUCRĂRII TINERETULUI

*Pe ce se bazează speranțele lucrării tineretului? Care este autoritatea teoretică a dezvoltării acestui domeniu? Putem fi siguri că planurile vor fi bune și vor reuși?*

Apostolul Petru prezintă baza și motivația misiunii sale prin următoarele cuvinte: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui“ (2 Petru 1,16). Desprindem două idei fundamentale pentru lucrarea tineretului din biserica noastră:

1. Puterea și autoritatea morală vin dintr-o sursă mai presus de cea mai rafinată gândire omenească.

2. Viziunea măreției divine este factorul determinant și motivator al misiunii noastre destinate să aibă succes.

În timp ce prima idee subliniază superioritatea sfaturilor divine față de filosofia contemporană, a doua idee îndreaptă atenția spre o experiență spirituală avansată, necesară conducătorilor, ca premiză esențială în dobândirea capacității de direcționare a mișcării de tineret, pe un traseu cu perspectivă autentică.

În conducerea lucrării tineretului, ca și în celelalte domenii ale tineretului, este nevoie mai întâi de un „Așa zice Domnul“. Numai pe această cale putem spune ca și Pavel: „Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt“ (1 Cor. 9,26).

Sursa supranaturală de idei și perspectivă se află în Cuvântul inspirat. Biblia este, fără îndoială, autoritatea de bază și factorul de clarificare al viziunii noastre asupra mișcării de tineret. Astfel că înțelegerea și acceptarea mesajului biblic devine o

## Ion Buciuman

funcție esențială a departamentului de tineret.

Să ascultăm, deci, Cuvântul Domnului rostit către Isaia în capitolul 54,13: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea fiilor tăi“.

Vremurile proorocului Isaia au fost marcate de corupție, imoralitate, violență și idolatrie. Din aceste motive, captivitatea asiropabiloniană devenise iminentă, împreună cu alaiul ei de umilințe, rușine, ruină și

---

### **Dumnezeu vorbește despre o întoarcere a inimilor părinților spirituali către copiii și tineretul din biserică; o întoarcere a inimii tinerilor către înaintașii și mai marii lor și o întoarcere a tuturor către Dumnezeu.**

---

moarte. Isaia a lucrat în perioada cea mai întunecată a istoriei poporului său. Dar, în ciuda împrejurărilor descurajatoare, el nu a ezitat să pună fiului său numele Șear-lașub, adică „o rămășiță se va întoarce“. Isaia credea în salvarea unei rămășițe, chiar dacă prea puțini contemporani ai săi își mai aduceau aminte de strălucirea Șechinei sau de focul coborât

din cer pentru a cuprinde jertfa de la altar. Se părea că deosebirea dintre sfânt și profan va fi ștersă iremediabil. Totuși, făgăduința pentru rămășița era: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi“.

Dacă Israel după spirit este creștinismul, iar făgăduințele rămășiței se aplică turmei celei mici, atunci putem considera că aceste cuvinte ale lui Isaia aparțin fără îndoială bisericii rămășiței.

„Toți copiii tăi“, despre care vorbește proorocul aici, sunt cei aflați în grija departamentului de tineret, iar exprimarea cuprinzătoare se referă la toate categoriile de vârstă. Aici Dumnezeu se adresează părinților și conducătorilor, pentru a le aduce aminte că Învățătorul divin este nerăbdător să-și conducă personal grupele de ucenici, căci „toți... vor fi ucenici ai Domnului“.

Astăzi, tineretul este supus unei influențe copleșitoare din partea mass-mediei care încearcă să-l domine pe orice cale. Simțurile sunt asaltate de stimuli dintre cei mai puternici, pentru a-l duce în robia vreunui obicei sau viciu. Școala, colegii și strada completează lista factorilor de influență. Dar Dumnezeu dorește să-i învețe El însuși, pentru a-i face ucenici. Trebuie să recunoaștem că este o diferență între filosofia lumii și ucenicia pe care o intenționează Domnul. De aceea noi avem o solie distinctă, iar lucrarea bisericii pentru tineretul ei este bine arătată în trimiterea proorocului Ilie din Maleahi 4,5.6: „Iată că voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare

și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor..."

Ucenicia descrisă de Isaia se poate realiza numai printr-o schimbare a direcției de mers, de aceea Dumnezeu vorbește despre o întoarcere a inimilor părinților spirituali către copiii și tineretul din biserică; o întoarcere a inimii tinerilor către înaintașii și mai marii lor și o întoarcere a tuturor către Dumnezeu. „El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor” (Luca 1,16).

Filosofia tineretului adventist cuprinde ideea salvării acestuia și conștientizarea bisericii față de responsabilitatea de a îngriji de tineretul ei.

Deuteronom capitolul 6 este unul dintre cele mai directe pasaje ale Scripturii, prin care Dumnezeu Se adresează poporului ales: „Ascultă, Israele, Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le înpărești în mintea copiilor tăi...” (v. 4-7).

Această înpărire a iubirii divine în mintea copiilor lui Israel este una dintre cele mai dificile lucrări cerute de Dumnezeu. Ea solicită devotamentul, răbdarea și înțelepciunea venite de sus. Moștenirea spirituală nu se transmite fără efort și nu este o simplă întâmplare fericită. Se cere consecvență și perseverență sfântă, însoțite de o adevărată măiestrie pedagogică pentru a repeta lucrurile legii divine, „când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca pe un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochii. Să le scrii pe ușorii casei tale, și pe porțile tale” (vers. 7-9), fără ca tinerii să se plictisească sau să înceapă să le desconsiderare și să le abandoneze.

Practic, toate domeniile de activitate sunt marcate de această solie. Atunci când inimile sunt întoarse unele către altele și se realizează un climat atins de iubirea divină, această lucrare cerută de Dumnezeu devine o sursă de bucurie și satisfacție. Numai lucrarea lui Ilie poate

asigura succesul acestui transfer al valorilor spirituale care stau la baza mântuirii tineretului nostru. Numai în aceste condiții, fiecare activitate devine o sursă de vindecare și refacere. Atunci, fiecare întrunire de tineret, fiecare Școală de Sabat și fiecare școală a bisericii devine un loc al mântuirii, iar fiecare activitate socială sau de recreație adaugă noi experiențe apropierea de Isus Hristos.

---

## Înpărire a iubirii divine în mintea copiilor este una dintre cele mai dificile lucrări cerute de Dumnezeu. Ea solicită devotamentul, răbdarea și înțelepciunea venite de sus.

---

Deuteronom 6 conține trei principii de bază ale lucrării tineretului:

1. Familiarizarea copiilor noștri cu Biblia și învățarea Legii divine (vers. 6,7).

2. Prezentarea istoriei sfinte, adică a felului în care a lucrat Dumnezeu cu poporul Său (vers. 20,23).

3. Îndemnarea și încurajarea tineretului să se bazeze pe Cuvântul Domnului în viitor (vers. 24).

A instrui, a istorisi, a promova luarea de decizii - acestea sunt principii biblice care stau la baza prosperității tineretului, iar neglijarea lor va duce, indiscutabil, la apostazie în masă.

Atunci când răspundem la felurile întrebări pe care tineretul nostru le pune, dacă nu găsim o bază biblică, nu prea avem argumente pentru a-i ajuta să rămână diferiți de lume. Putem răspunde cu simplitate și încredere: „Aceasta este calea pe care Dumnezeu ne-a învățat să mergem. Așa ne spune Cuvântul Său să ne comportăm. Astfel ne-a condus El în siguranță în trecut și tot așa vom fi salvați în viitor. De aceea vă recomandăm Cuvântul Său pentru protecția și fericirea prezentă și viitoare”.

Deuteronom 6, 24.25 conglăsuiește cu Psalmul 118,6: „Domnul este partea mea, nu mă tem de nimic, ce pot să-mi facă niște oameni?” Atunci când ne încredem în făgăduințele lui Dumnezeu și mergem înainte prin credință, putem fi siguri că El este de partea noastră și Își va apăra cu siguranță cauza. Urmând planurile, calea și solia lui Dumnezeu, ne vom putea împlini misiunea de a conduce în siguranță pe cei tineri la mântuire. Aceasta este lucrarea noastră. Acesta este scopul departamentului de tineret.

Un alt pasaj biblic, în care lucrarea tineretului se poate regăsi cu ușurință, este Ioel capitolul 2: „Sunăți din trâmbiță în Sion... Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă, strângeți copiii și chiar pruncii...” (vers. 15,16). Biserica are nevoie să fie adusă în stare de alarmă. Lucrarea tineretului trebuie să fie în alertă. Iată misiunea noastră arătată profetic: „Strângeți pe copii!”, întrucât Dumnezeu vrea să „toarne Duhul Său peste orice făptură, fiii și fiicele... vor proroci... și tinerii vor avea vedenii” (vers. 28).

Această profeție prezintă tineretul ca pe un instrument al voinței divine. Revărsarea Duhului Sfânt peste tineri are ca efect ducerea Evangheliei veșnice la orice făptură în această generație. „Ca o seminție aleasă, ca o preoție împărătească și ca un neam sfânt” (1 Petru 2,9), tinerii, ucenici ai Domnului, „vor fi martori în Ierusalim, în Iudea, Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8).

Având în vedere „aceste lucruri”, se pune întrebarea: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi?” (2 Petru 2,11), iar răspunsul vine tot din Scriptură... „Urmați deci pilda lui Dumnezeu, ca niște copii prea iubiți” (Efeseni 5,1). Căci „tutorilor celor care L-au primit... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12).

În primul rând și mai presus de toate, lucrarea tineretului trebuie să contribuie la extinderea Împărăției cerurilor. Ea ori va fi evanghelizatoare, ori nu va fi deloc. Numai pe această cale va fi un viitor și o nădejde pentru biserica noastră și pentru tineretul ei.



# Greg Constantine



*Greg Constantine, profesor de artă la Universitatea Andrews, a avut expoziții personale la galerii din New York, Chicago, Los Angeles, Detroit, Frankfurt și București.*

*Constantine a crescut într-o familie română cu șase copii, stabilită în Canada.*

*El a creat o nouă modalitate de a picta, care sugerează aspectul ecranului TV. Un portret al lui Isus, realizat în această manieră, este expus la Andrews, iar un tablou care redă Statuia Libertății a fost expus cu ocazia festivităților centenare de la New York, comitetul de organizare donându-l apoi statuii francez ca un gest de recunoștință pentru statuie.*



*Isus nu urmărea ceva anume în Central Park, în acea noapte, dar L-au atras luminile unei ambulante care arătau pe cineva care fusese prădat și bătut. Și-a dat seama că îi cunoștea cam pe toți de acolo. Medicul era Sam, un vecin, pe care toți îl urau pentru că țara lui de origine teroriza toată omenirea. Victima era un alt vecin, care de asemenea îl disprețuia pe Sam, dar acum era prea rău bătut ca să mai poată protesta că Sam se atinge de el. Dacă ar fi știut, nu l-ar fi lăsat. Isus a recunoscut pe alți doi domni care, cu câțiva ani înainte, susținuseră conferințe religioase. Unul chiar l-a spus să nu se bage, pentru că arăta ca un băiat dintr-o familie bună. El a fost șocat de oamenii aceia, care pretindeau că sunt buni, dar, de fapt, nu au făcut ce era de așteptat într-un asemenea moment. Luca 10,30*

*Constantine a realizat trei cărți de „artă despre artiști”. Schițele din aceste cărți - „Vincent van Gogh vizitează New York”, „Leonardo vizitează Los Angeles” și „Picasso vizitează Chicago” - recrează capodopere din punctul de vedere al unui artist/personaj într-un mediu modern, citadin.*

*În continuarea interviurilor care urmăresc să creeze o punte de cunoaștere între credincioșii bisericii adventiste din România și adventiști de seamă de origine română care trăiesc și creează pe alte meridiane, prezentăm un interviu pe care prof. Greg Constantine a avut amabilitatea să-l acorde revistei Curierul Adventist. Interviul este însoțit de schițe din seria intitulată „Isus din New York”. Seria, conținând aprox. 70 de gravuri, îl înfățișează pe Isus ca pe un tânăr în New York-ul de astăzi și reprezintă efortul artistului de a oferi tinerilor perspective noi pentru a înțelege și a se identifica cu tinerețea lui Isus.*

**Doriți să ne vorbiți despre familia dvs. și despre legăturile cu România?**

Amândoi părinții mei au venit în Canada din același sat ardelenesc, Daneș. Eu m-am născut în Canada, dar, până la prima mea vizită în România, în 1971, nu mi-am dat seama că ei creaseră o Românie „mică”, cu găini, o vacă și o grădină mare din care să ne hrănească pe noi, cei șase copii. În anii care au urmat, am mai venit în țară de nouă ori și am putut să învăț să vorbesc limba pe care mai înainte puteam doar să o înțeleg. Amintirile numeroase și profunde pe care le păstrez - despre unchi, mătuși, veri - ca și locurile minunate pe care le-am vizitat constituie o moștenire cu rădăcini adânci pe care o prețuiesc nespuse.

Limbajul a fost un factor cheie pentru a mă putea bucura de toate acestea.



La 12 ani, Isus a intrat într-un concurs care se transmitea pe viu la TV. Părinții nu și-au dat seama că nu se întorsese cu ei până nu L-au văzut la TV. Au fost tare necăjiți, dar și-au adus aminte cum, acasă, întotdeauna răspundea la întrebări, ca și acum la TV, și o făcea bine. Ceea ce îi surprindea pe teologii din juriu era că, deși nu urmasese nici un din marile lor școli, El manifesta agerime și înțelepciune. Luca 2,46.47.



Isus a mers într-o tabără de supraviețuire din Arizona și a rezistat aproape șase săptămâni. La întoarcere, L-a întâmpinat un străin, distins și elegant. Acesta l-a promis să facă din El un star la Hollywood. Când l-a sugerat să încerce să sară de pe Empire State Building, Isus a răspuns: Asta nu e treaba mea! Mat. 4,5,6.



Într-un studio, Isus a rămas uluit. În emisie, protagoniștii plâneau și implorau pentru bani, iar în afara cadrului râdeau zgomotos, glumeau și numărau banii trimiși. Isus nu mai fusese niciodată așa de furios. El a sărit din sală și a răsturnat mesele pline cu monitoare TV, telefoane și bani. Prietenii Lui nu-L mai văzuseră așa dezlănțuit de când niște hoți prădaseră casa tatălui Său, cu câțiva ani înainte. Mat. 21,12.13.

## Care este istoria vieții dvs. religioase?

Familia mea întreagă participa la slujbele bisericii ortodoxe române din Canada. Mama mea a început să asculte duminică dimineața „Vocea Profeției”. Apoi am fost vizitați de un membru al bisericii. Ni s-a părut de necrezut să primim o vizită din partea unui reprezentant al Vocii Profeției.

Apoi am început să frecventăm biserica adventistă, împotriva voinței tatălui meu. Mergeam la ambele biserici. Ca să fiu pe placul tatălui, duminică dimineața eram copil de altar la biserica română ortodoxă. El nu putea să se ducă singur la biserică. Ar fi fost o rușine de neconceput să nu fim cu el.

## Cum ați ajuns să vă intereseze arta?

Pe când eram copil, desenam tot timpul, pe fiecare bucată de hârtie. Mi-ar plăcea să fi păstrat ceva din ele. Nu-mi imaginam o altă carieră decât de ilustrator sau desenator. Am lucrat câțiva ani, dar am fost dezamăgit. În plus, nu doream să lucrez în Sabat. Apoi am fost invitat să predau la Andrews. Am studiat, am lucrat și am început să vizez la expoziții.

## Ați întreținut legături artistice cu România?

Un moment de neuitat al vizitelor mele l-a constituit expoziția cu lucrările mele, organizată în 1978 la București, la invitația autorităților românești.

Eu consider că datorez tatălui meu înclinația spre meșteșug, care m-a ajutat în arta mea. Iar mamei mele îi aduc omagiul pentru tot spiritul creator pe care îl am.

## Ca artist, considerați că reprezentați spiritul românesc?

N-aș putea să spun în ce măsură arta mea este determinată de originea mea română. Probabil că eu nu sunt cea mai potrivită persoană care să răspundă acestei întrebări. Totuși, recunosc interesul meu intens și omagiul pe care-l aduc lui Brâncuși.

## Ați putut să mențineți o legătură spirituală cu adventiștii români?

De când am fost pentru prima dată numit „frate Constantine”, am înțeles și am prețuit fraternitatea mea spirituală cu adventiștii români.

## Ce înseamnă să fii un artist adventist?

Sper că nu veți socoti un compromis din partea mea răspunsul la această întrebare: cred cu toată energia că trebuie să fiu perceput numai ca o persoană normală, onestă și integrită. Fără îndoială că am muncit ca să ajung cunoscător în domeniul artei și al istoriei artei, dintr-o perspectivă echilibrată a modului în care trebuie tratați oamenii. Cu acest fundament de interes pentru studenții mei, pentru colegii artiști și pentru orice persoană pe care o pot întâlni, aștept să fiu chemat să-i ajut să înțeleagă felul în care privesc eu viața. Astfel, am predat istoria artei și expresia artistică vreme de treizeci și doi de ani la Andrews University.

## Cum s-a născut proiectul *Isus din New York*?

Am observat că în cursul meu „Hristos în muzică și în artă” era un gol - perioada de la adolescență până la 30 de ani. Atunci mi-a venit în minte că tot ce s-a întâmplat în acei ani s-a reflectat mai târziu în slujirea Sa. Cu alte cuvinte, tot ceea ce a predicat fusese deja trăit sau cunoscut. Când El Se odihnea și i-a invitat pe copii să vină la El, muștrându-i pe ucenici pentru că îi alungaseră, nu era pentru prima dată când El Se juca, vesel, cu copiii. Așa că L-am arătat pe Isus la 19 ani, ajutând pe un copil să arunce la coș - ceea ce copilul nu putea face singur. Copilul este extaziat. Isus împrumutase mingea de la câțiva jucători faimoși de baschet, care îi reprezentă pe ucenicii pe care i-a muștrat.

Fără îndoială că acesta nu este un mod tradițional de a-L vedea pe Isus. Mulți mi-au scris scrisori de muștrare. Unii au socotit cartea mea scandaloasă. Dar eu nu vreau să șochez pe nimeni. Eu o consider o manifestare naturală a ceea ce cred, o revărsare a ceea ce am gândit de multă vreme. Eu nu doresc să predic. Pentru mine Isus Hristos este un adevărat prieten, un prieten foarte bun și foarte apropiat. Nădăjduiesc să fiu și eu la fel pentru studenții și pentru semenii mei. Și am lăsat în mâinile Domnului felul în care este privită cartea mea.



Îl mai văzuse pe omul acesta fără picioare. Isus Se mira că era ignorat de cei care, în metrou, citeau cărți despre lucruri bune, ca ecologie, vegetarianism și asociații de binefacere. Omul l-a spus că strânge bani pentru un prieten din închisoare și pentru alții care erau slăbănzi, bolnavi, goi. Dumnezeu știe ce reușea; el încerca. Mat. 25,45.



Nenorocitul îi fusese coleg de liceu, dar acum arăta ca de 50 de ani! Când SIDA a apărut prima dată, tuturor le era frică chiar să se atingă de bolnavi sau să respire lângă ei. Dar pentru El asta nu conta prea mult. Voia să știe cât îl iubește. Luca 5,12.13.



Copiii visau să arunce ca niște profesioniști. Nu era greu să le citești gândurile. Așa că El a oprit jocul și, deși i-a deranjat foarte rău pe unii dintre giganții care credeau că ei sunt darul lui Dumnezeu pentru terenul de baschet, a organizat un joc înțreg de aruncat la coș de pe umerii Săi. Luca 18,15.16.

## INTERVIURI

## Bert Beach/Gianfranco Rossi

În perioada 25-30 aprilie ne-a vizitat țara fr. Bert B. Beach, doctor în litere, secretar general al Asociației pentru libertate religioasă cu sediul la Washington, și fr. Gianfranco Rossi, doctor în științe, secretar general al Asociației internaționale pentru Apărarea libertății religioase „Conștiință și libertate” cu sediul la Berna, asociație cu statut consultativ la ONU, UNESCO și Consiliul European.

Împreună cu secretarul general al Asociației naționale pentru apărarea libertății religioase „Conștiință și libertate” cu sediul la București, oaspeții au avut întâlniri cu reprezentanți ai unor biserici din țară, cum ar fi: Emil Bulgăr, președintele Alianței Evanghelice din România și membru în conducerea Bisericii Pentecostale; Nicolae Gheorghiuță, secretar general al bisericii Baptiste, cu mitropolitul Banatului, Î.P.S. Nicolae, și cu trei conducători ai AIDROM, ocazii în care s-au informat cu privire la situația libertății religioase în țara noastră, la evoluția relațiilor interbisericești, cât și a relațiilor dintre stat și biserică de la ocazia ultimei vizite pe care au avut-o în țară, când au participat la Seminarul internațional „Libertatea religioasă în condițiile democrației”.

De asemenea, cei trei au vizitat organe ale puterii de stat, unde au avut discuții cu privire la situația libertății religioase în general în România, când au prezentat și cazuri concrete de intoleranță care sunt contrare legislației internaționale cu privire la drepturile omului.

Ministrul pentru relațiile guvernului cu Parlamentul, dl. Dorneanu, și dl. Nicola, director la Secretariatul de stat pentru culte, au răspuns la întrebările oaspeților, au apreciat rolul acestora în promovarea principiilor democrației și libertății religioase și au arătat că proiectul pentru Legea Cultelor este în faza când poate fi promovat în Parlament pentru a fi votat, dar că, datorită condițiilor care s-au schimbat în ultimii trei ani, acest proiect a suferit modificări față de forma inițială, modificări ce vor fi discutate cu diferitele culte și cu

reprezentanții Asociației pentru apărarea libertății religioase, pentru a fi analizat și a se face propuneri.

În Sabatul din 20 aprilie, fr. Beach, însoțit de fr. Dumitrescu a predicat în comunitățile din Ploiești, iar fratele Rossi, însoțit de semnatarul acestor rânduri, a predicat în cele două comunități din Timișoara și în Arad. În pauza de prânz, fratele Rossi a acordat un lung interviu la două ziare locale din Timișoara.

Prezentăm mai jos un scurt interviu luat oaspeților, urmând ca în numărul următor să publicăm predica pe care fr. Rossi a prezentat-o la Arad.

**Stimate frate Beach, ne bucurăm că sunteți aici și vă rugăm să ne spuneți, pentru revista *Curierul Adventist*, care a fost scopul vizitei dv. în România?**

Am venit în principal să cunosc situația libertății religioase, relația bisericilor majoritare cu cele minoritare, să contactăm reprezentanți ai bisericilor și ai guvernului.

**Ce ați constatat că s-a întâmplat de la ultima dvs. vizită?**

În mod deosebit m-au interesat evenimentele care s-au derulat după revoluția din 1989 și, de asemenea, ce s-a întâmplat de la ultima vizită pe care am făcut-o în România. Sunt mulțumit de progresul pe care l-a realizat biserica adventistă. Am vizitat construcții noi, biserici noi, școala de la Cernica - un șantier care amintește de un așezământ tradițional la dvs.

**- Care este părerea dvs. cu privire la relația dintre cultele religioase din România?**

- Este dificil să știi că biserica protestantă este considerată ca o sectă, cum este de asemenea dificil să vezi că bisericile majoritare nu recunosc dreptul la manifestare și al altor convingeri.

**- Credeți că asociația dvs. are ceva de făcut în sensul acesta?**

Da, noi mediem ameliorarea relațiilor interbisericești, având contacte cu responsabilii bisericilor pentru a-i face să înțeleagă că trebuie să respectăm dreptul de alegere pe care Dumnezeu l-a dat prin creațiune fiecărei ființe umane.

**Aveți un cuvânt final pentru cititorii revistei noastre?**

Mult curaj și o colaborare extinsă.

**Stimate frate Rossi, doriți să adăugați ceva?**

Cred că Biserica majoritară ortodoxă va încerca să facă presiuni asupra guvernului, astfel încât libertatea bisericilor minoritare să fie limitată. Dar există o minoritate ortodoxă care nu este de această părere, și putem conta pe poporul român care este un popor tolerant, și va trebui să întreprindem o acțiune la guvern, astfel încât să se poată rezista presiunilor din partea majorității ortodoxe și să putem avea o libertate religioasă reală. Asociația internațională împreună cu filiala română, are ceva de făcut.

**De exemplu?**

Să ne preocupăm de această problemă și să studiem mijloacele prin care să intervenim. Să organizăm, de exemplu, un comitet al bisericilor minoritare, care să se ocupe cu susținerea drepturilor religioase și care să informeze guvernul cu privire la încălcările libertăților religioase.

**Ne puteți spune care este mecanismul de lucru al Asociației dv. în vederea promovării libertății religioase?**

Asociația noastră face intervenții în fața Comisiei pentru drepturile omului de la ONU pe cale orală și, când este cazul, și în scris, prezentând situația diferitelor țări unde sunt manifestări vădite de intoleranță religioasă.

**Ne puteți da exemplu de succese ale asociației dvs.?**

Pentru că suntem o asociație cu statut consultativ pe lângă ONU, am reușit să introducem într-un document internațional două paragrafe importante. Unul subliniază importanța păzirii zilei de repaus în armonie cu credința religioasă și altul este cu privire la dreptul de a schimba religia.

**Ce proiecte aveți pentru viitor?**

Dorim ca să invităm filiala română la Geneva și la Strassbourg, să vadă cum lucrează Comisia pentru drepturile omului și Consiliul European și cum se pot face intervenții, ocazie cu care se poate face și o cercetare a documentelor internaționale cu privire la România.

Viorel Dima, director,  
Departamentul libertății religioase

**Misiunea externă renaște.** Conferința de Sud din Republica Moldova a solicitat trimiterea unui evanghelist din România pentru 10 conferințe religioase în orașul Cimișlia - centru raional - începând cu 3 martie.

După o bună publicitate, sala modernă, frumoasă și bine întreținută a Casei de Cultură era aproape plină în prima seară, ne spune fr. Pavel Burlacu, secretarul Conferinței Moldova, care a susținut acest program. La sfârșitul serii am primit bilețele spunând: „Dacă se mai vorbește cu traducere în rusă nu va mai veni nici un om“.

Numărul participanților apoi s-a stabilizat la cca 150 de persoane, cu o ușoară creștere spre final. În câteva seri s-a întrerupt lumina, dar femeile evlavioase au adus lumânări și s-a continuat.

„Am avut din partea Domnului harul unor experiențe frumoase și inedite. Am lucrat permanent împreună cu o echipă valoroasă de pastori. La liceul din localitate m-am întâlnit în două serii, pe parcursul a 3 ore, cu toți elevii. Directorul, un bun gospodar, ar fi interesat de o colaborare specifică cu liceul nostru din București.

Partea muzicală a fost susținută - cu un sacrificiu vrednic de urmat - cu mult succes de formația „Îngerul alb“ din Chișinău (formată din studenți de la Conservator, convertiți de curând) și sora Svetlana - o solistă profesionistă, tot de curând botezată.

Ospitalitatea vizibilă la tot pasul, colaborarea și sprijinul reciproc între pastori, întâlnirile lor de lucru sau de rugăciune ar putea constitui și pentru noi un bun exemplu.

Conferințele au continuat cu seminarii de Apo-

calipsa, într-o sală mai mică. Din informațiile pe care le-am primit în ultimul timp, cel puțin 20 de persoane urmează să încheie legământ cu Domnul, prin botez.“

Un program asemănător a condus și fr. Daniel Amarghioalei, care păstorește comunitatea Galați. În perioada 7-15 aprilie, dânsul a lucrat la Bașcalia, din Republica Moldova - o „insulă“ de români în așa-numita republică găgăuză. În localitate există o biserică adventistă cu 50 de membri, păstorită de un frate de origine găgăuză.

În prima seară au participat în jur de o sută de persoane, iar până în ultima seară numărul a crescut până la 200, cu o prezență semnificativă și caldă a credincioșilor bisericii baptiste din localitate.

În ultima seară, în jur de o sută dintre participanți s-au înscris la cursul „Biblia spune“. Ei au fost invitați să sărbătorească Sabatul în biserica adventistă.

„A fost o experiență deosebită pentru mine și soția mea“, spune fr. Daniel Amarghioalei. „S-au luat decizii, am cântat, ne-am rugat și am cercetat Cuvântul împreună nouă zile. Am întâlnit oameni simpli, dar credincioși, cu o vie speranță în împlinirea fericitei noastre nădejdi.“

**Corul Cantus Firmus în concurs.** În perioada 9-12 aprilie 1995, a avut loc la Darmstadt (Germania) un concurs internațional de muzică corală, în capela școlii adventiste de la Marienhohe. Această manifestare muzicală a fost organizată de Corul de cameră Marienhohe și s-a desfășurat sub patronajul lui

Hans Eichel, primul ministru al landului Hesen, având ca director artistic pe binecunoscuta Angela Gehann-Dernbach, care a condus și concertul inaugural.

La concursul propriu-zis, structurat pe mai multe secțiuni, au participat aproximativ 20 de formații corale din mai multe țări: Australia, Bielorusia, Croația, Letonia, Lituania, Polonia, România, Rusia, Ungaria și, bineînțeles, din țara gazdă, Germania. Din partea țării noastre, a participat corul de cameră „Cantus Firmus“ din București, dirijat de Gabriel Pavel, de altfel singurul cor adventist prezent în concurs. Prestația acestui cor a fost cotată pozitiv la toate cele trei secțiuni la care s-a prezentat, obținând de fiecare dată locul al doilea și diploma de argint.

Un aport substanțial la această reușită l-au avut și românii stabiliți în Darmstadt, care au susținut cu inimile și mâinile pe membrii corului și pe dirijorul lui.

### Cântece fără hotare care leagă popoarele.

În perioada 5-16 aprilie 1995, la invitația primăriei orașului Karlsruhe, corul de copii și tineret „Mesagerii dragostei“ al bisericii adventiste din Timișoara, dirijat de Doina Memete, a susținut mai multe concerte în landul Baden-Baden din Germania. Spre onoarea lui Dumnezeu, prestația lor a fost unanim apreciată de oficialitățile orașului și bisericile locale din Karlsruhe și Mannheim, iar presa și televiziunea landului au relatat pozitiv despre tineretul bisericii adventiste din Timișoara și România.

Numele lui Dumnezeu a fost lăudat și prin concerte prezentate la întoarcerea în țară, în bisericele „Advent Mission“ și adventistă română din Viena, Austria.

**Festivitate de absolviție.** În zilele de 17 și 18 iunie a.c. va avea loc festivitatea de absolvire a ITAGU, promoția 1995, cu următoarele programe:

sâmbătă: 9.00 - studiu biblic; 11.00 - serviciu divin; 17.00 - serviciu special;

duminică: 10.00 - program festiv.

Biletele se vor procura de la secretariatul ITAGU.

Coordonator de program, Slavici Zgheara.

**Unde scurte.** Emisiunile Radio Vocea Speranței pe unde scurte (49m/5905 kHz) au în prezent următorul program:

- în limba română, zilnic: 9.00-10.00 și 19.00-20.00

- în limba maghiară, zilnic: 10.00-11.00 și 20.00-21.00

**Înscriere și examene la liceele adventiste.** Perioada de înscriere la liceele adventiste (București, Cluj-Napoca, Craiova) este 20-30 iunie. Între 23 și 26 iunie vor avea loc probele preliminare, iar examenele sunt programate astfel: limba și literatura română - 5 iulie; matematică - 7 iulie.

**Comunicat AFDMC.** Asociația foștilor deținuți pe motive de conștiință din România comunică:

Rugăm pe toți cei ce au suferit pentru credință, dar care nu și-au rezolvat dosarul și nu au obținut statutul de fost deținut politic, să comunice urgent prin conferință - sau direct - datele personale, data și locul arestării, tribunalul care a judecat cauza și cât a fost condamnat, precum și data și locul eliberării.

(continuare în pag. 24)

# UTRECHT

de la **A** la **Z**



## GHIDUL VIZITATORULUI

Acum, când acest număr din Curierul Adventist v-a ajuns în mâini, până la deschiderea Conferinței Generale a mai rămas o lună. Aceasta este a 56-a sesiune. Sunt așteptați 2639 de delegați și, în ultimul Sabat, până la 30.000 de vizitatori. Deschiderea oficială va avea loc joi, 29 iunie, ora 15.00, și sesiunea se va încheia după nouă zile pline, în seara Sabatului din 8 iulie, când toți participanții se vor uni în marea cor al lui Haendel, Aleluia.

Acesta va fi un timp pentru părtășie, recunoștință și înnoirea viziunii, ascultând

rapoarte ale binecuvântărilor incredibile primite din partea lui Dumnezeu în ultimii cinci ani, un timp de reconsacrare pentru a duce solia rămășiței lui Dumnezeu la miliardele care trebuie să o audă.

În acest ghid am adunat informații care vor fi de folos pentru cei 18 delegați din uniunea noastră și mai ales pentru cei aproape 1.000 de vizitatori. Dar ele vor fi de folos, sperăm, și pentru ceilalți 65.000 de adventiști români care nu vor fi la Utrecht. Am așezat informațiile în ordine alfabetică, pentru o utilizare mai ușoară.

### Agenda

Punctele agendei sesiunii pot fi împărțite în trei categorii:

1. Puncte cerute de regulamentul Conferinței Generale - cum ar fi locul delegaților, compoziția și activitatea comitetului de numiri și alegerea celor care vor sluji în biserica mondială pentru următorii cinci ani.

2. Puncte care nu pot fi aduse înaintea delegaților fără un vot anterior al comitetului anual al Conferinței Generale - cum ar fi modificări în statutul Conferinței Generale și în Manualul Bisericii.

3. Rapoarte din partea conducătorilor Conferinței Generale și ai celor 11 diviziuni, grupe de discuție, etc.

### Alegeri

Acestea constituie unul dintre motivele principale ale existenței sesiunilor. Mandatul celor mai mulți conducători expiră, deci conducătorii trebuie să fie aleși sau realesi.

### Cazare

Cei care s-au înscris prin conferințe și uniune vor beneficia de

cazare în incinta Centrului, în dormitoare comune, separat pentru bărbați și femei. Un comunicat recent al organizatorilor cere ca vizitatorii să-și aducă saci de dormit sau lenjerie de pat, punându-se la dispoziție numai salteaaua. Dormitoarele sunt corespunzător dotate din punct de vedere sanitar.

Participarea unui număr așa de mare de vizitatori din România este posibilă numai datorită acestui aranjament, costul unei singure nopți la hotel fiind comparabil cu prețul pentru toate cele zece zile în aceste dormitoare.

### Comitetul de numiri

De obicei, comitetul de numiri este ales la prima ședință și începe să lucreze imediat. Datorită unor modificări propuse, de data aceasta formarea lui va putea fi puțin întârziată. Comitetul este format din reprezentanți ai câmpului mondial.

### Copii

Copiii sunt bineveniți! Totuși s-ar putea ca programul sesiunii să fie cumplit de plictisitor pentru ei. Desigur, cu excepția programelor

speciale pentru ei din cele două Sabate (ora 9.00-12.15) și a rapoartelor celor 11 diviziuni - căci nu vă puteți închipui ceva mai pitoresc și mai încântător!

Copiii trebuie neapărat să aibă un ecuson cu numele și persoana de contactat în caz de urgență. Nu numai ei, dar și adulții se pot rătăci ușor în uriașul Centru de congrese.

### Curierul Adventist

Curierul Adventist va aduce sesiunea de la Utrecht în casele tuturor abonaților. Numărul din august va fi în exclusivitate dedicat sesiunii - rapoarte oficiale, predici, reportaje, analize ale evenimentelor, informații din spatele scenei și fotografii. Încurajați-vă prietenii să-și facă, chiar astăzi abonament la Curier. Sau, dacă vreți să faceți cuiva o surpriză, abonați-l dvs.

### Discuții

În după-amiaza zilei de 6 iulie, timp de două ore și jumătate, delegații se vor împărți în șase grupe pentru a dezbate subiecte de mare interes: (1) Folosirea Sfințelor Scrip-

turi în viața comunității; (2) Efectul relațiilor tensionate în cadrul bisericii; (3) Tendințe în biserică privitoare la istoricitatea/autoritatea Scripturilor; (4) Contracurarea creșterii violenței în familie; (5) Reexaminarea rolului bisericii în libertatea religioasă; (6) Lupta împotriva creșterii mondiale a comerțului cu tutun.

## Festivalul Internațional al Misiunii

Din prima seară de Sabat până joi, toate cele 11 diviziuni vor prezenta rapoarte entuziasmante despre înaintarea lucrării lui Dumnezeu în teritoriile lor.

## Guldeni (florini)

Moneda oficială a sesiunii (inclusiv pentru cumpărături la standurile CG) nu va fi dolarul (și nici leul). Monedele occidentale se vor putea schimba în guldeni la băncile care abundă în Utrecht. Raportul gulden - lei era la 5 mai de 1266 lei.

## Înregistrare

Fiecare participant trebuie să se înregistreze. Participanții și vizitatorii din România vor putea completa formularul de acasă, cu ocazia primirii vizei olandeze.

## Întâlniri ale surorilor

Începând de duminică, 2 iulie, timp de cinci zile vor avea loc întâlniri destinate surorilor. Întâlnirile de dimineață vor cuprinde un subiect de sănătate sau o mărturie personală, urmate de un mesaj spiritual. După-amiezele - de duminică până miercuri - vor oferi până la 11 seminarii cu subiecte ca: Lucrarea cu femeile islamice, Cum să devii femeia visurilor tale și O viziune comună a conducerii. Oricine este binevenit la aceste întâlniri.

## Jaarbeurs Center

Urișul centru de conferințe din Utrecht. Se pronunță aproximativ Iarbars.

## Limbi

La sesiune se vor vorbi sute de limbi, de la engleză și spaniolă, la mandarină și swahili. Vor exista facilități de traducere la casă.

## Locuri în sală

Va fi suficient spațiu, dar cine dorește un loc mai bun trebuie să se scoale devreme. Delegații, ca întotdeauna, vor ocupa o zonă specială.

Accesul în sală este permis numai cu un ecuson special.

## Masa

Cei care s-au înscris prin conferințe și uniune beneficiază de trei mese zilnic, în autoservire. De obicei, asemenea mese sunt o lecție prețioasă de simplitate, cumpătare și regularitate.

## Misiunea Globală

Veți auzi rapoarte extraordinare în fiecare seară și în Sabate despre răspândirea soliei celor trei îngeri în teritorii noi, de-a lungul celor cinci ani de la lansarea acestui proiect. Nu veți putea să nu vizitați standul Misiunii Globale. Este atât de mare încât nu-l puteți ocoli! Colecta sesiunii va fi utilizată pentru Misiunea Globală.

## Muzică

Vă puteți aștepta să ascultați cea mai bună muzică a celor mai buni muzicieni adventiști din lume. Singura neplăcere s-ar putea să fie cantitatea. Ce e prea mult, strică. Pe platformă se va afla și corul bărbătesc al pastorilor din România.

## Manualul Bisericii

Manualul Bisericii conține cadrul în care funcționează biserica. De asemenea, modificarea lui se poate face numai prin votul delegaților la sesiunea CG. La această sesiune se propun circa 50 de modificări (vezi *Editorialul*).

## Parada națiunilor

Ultima seară de Sabat, 8 iulie. O oră și jumătate, adventiști din aproape 200 de țări, îmbrăcați în costume naționale, vor defila prin sală și vor spune câteva cuvinte despre mișcarea adventă în țara lor.

## Prieteni

Reîntâlnirea dintre prieteni este inima emoțională a sesiunii. Câteodată numărul celor care discută cu însuflețire pe coridoare te face să te întrebi cine a mai rămas la discuțiile oficiale. Îmbrățișări, salutări și

chiote de bucurie încălzesc și înviorează zilele sesiunii.

## Programul zilei

Programul pentru fiecare din zilele săptămânii este aproape identic, ca și cel pentru cele două Sabate. Iată o schiță:

### Zi obișnuită

7.00-8.00	Micul dejun
7.20-7.30	Preludiu muzical
7.30-8.15	Mesaj spiritual
8.15-8.30	Pauză
8.30-11.00	Ședință administrativă
8.45-10.45	Întâlnirea surorilor (sală separată)
11.00-12.00	Studiu biblic
12.00-14.00	Masa
13.30-15.00	Adunare administrativă
15.30-17.00	Adunare administrativă
14.00-17.00	Seminare pentru surori
17.00-18.45	Masa
18.30-18.45	Preludiu muzical
18.45-21.00	Festivalul misiunii

### Sabat

7.00-8.00	Micul dejun
8.30-9.00	Preludiu muzical
9.00-10.30	Școala de Sabat
10.30-12.15	Serviciu divin
12.15-14.30	Masa
14.30-17.30	Muzică/evangelizare/Misiunea Globală
17.30-19.00	Masa
18.30-18.45	Preludiu muzical
18.45-21.00	Rapoartele diviziunilor

La sosire, fiecare participant va primi o broșură cu programul zilnic.

## Raportul președintelui

Cuvântarea oficială de deschidere, raportul președintelui CG, Robert Folkenberg, va fi prezentată joi seara, 29 iunie.

## Reuniune românească

Participanții din România, împreună cu vizitatorii de limbă română din diaspora, se vor întâlni pentru un program de recunoștință și părtășie luni, 4 iulie, între orele 13.00-15.00, în sala Regina Beatrix.

## Standuri

Peste o sută de agenții și organizații vor folosi cele două săli mari de expoziție pentru a-și face cunoscute activitățile. Va funcționa și un uriaș centru de carte. Vor fi, de asemenea, nenumărate standuri

comerciale, la care se pot cumpăra obiecte atât de variate cum ar fi tricouri, cărți poștale și ghiduri de studiu biblic.

## Statute și regulamente

Aceste documente, care guvernează structura și funcționarea bisericii mondiale, pot fi modificate numai la o sesiune a CG. Anul acesta se propun schimbări care urmăresc:

1. O mai strânsă legătură de autoritate și responsabilitate între diferitele nivele administrative ale bisericii, între directorii/secretarii diferitelor departamente și administratorii organizației respective, ca și între diferitele nivele ale organizației.

2. Limitarea numărului de delegați la sesiunile CG. Biserica crește cu rapiditate și la fel și numărul de delegați. Dar aceasta ridică probleme: cheltuieli mari, dificultatea de a găsi centre de congrese corespunzătoare și ineficiența dezbaterilor într-un grup de asemenea dimensiuni. Se va vota pentru una dintre aceste alternative: a) limitarea delegaților la 2.650, adică aproximativ numărul din anul acesta, sau b) micșorarea numărului la 2.000. În ambele cazuri se va urmări reprezentarea echilibrată a câmpului mondial.

3. Limitarea numărului de conducători aleși în cadrul sesiunii. Până în prezent, comitetul de numiri și adunarea generală aveau de ales mai mult de 194 de conducători. Aceasta ocupa foarte mult timp și dădea impresia unei munci superficiale. Se va propune micșorarea acestui număr la 70, și anume 35 pentru CG și câte 3 pentru fiecare diviziune. Restul conducătorilor vor fi numiți ulterior de comitetele respective.

4. Micșorarea comitetului executiv al CG.

Când s-a format Conferința Generală, 1863, comitetul executiv număra trei persoane. Din 1883 au fost cinci și din 1888 au fost șapte. Dar astăzi el este format din 362 de membri. Din diferite motive, mai ales financiare, mulți dintre ei nu participă la nici una dintre cele zece sesiuni. Se propune un număr de 240 de membri, urmând ca și numărul invitațiilor - președinți de conferință din diviziunea gazdă a sesiunii - să scadă de la 140 la 58.

5. Noi departamente la Conferința Generală.

În 1985, cinci departamente au fost reunite sub numele de *Church Ministries* (Activitățile sau slujirea bisericii). Acum se propune, practic,

o revenire la departamentele anterioare: *Family Ministries* (Viața de familie), *Personal Ministries and Sabbath School* (Activități personale sau laice și Școala de Sabat), *Stewardship* (Isprăvnicie sau economat creștin), *Youth* (Tineret, inclusiv activitățile pentru copii).

## Transport

Cu ocazia primirii vizei olandeze, fiecare vizitator va putea să opteze pentru a călători cu trenul, cu autocarul sau cu mijloace proprii. Costul unei intrări în parcare pentru autoturism este de 10 guldeni, indiferent de durată. Nu este însă permis dormitul în mașinile parcate.

## Vize

Cei care nu au luat încă viza până la data apariției *Curierului*, să contacteze de urgență conferința locală, în vederea programării pentru prezentarea personală la Ambasada Olandei. Se cere pașaport valabil minim trei luni după perioada solicitată, o fotografie și taxa de 60.000 lei de persoană. Viza este acordată pentru participare la Congres, deci nu dă drept de muncă, iar încadrarea în termenul de valabilitate este o datorie de onoare pentru fiecare vizitator.

## știri informații anunțuri știri informații anunțuri

(continuare din pag. 18)

Totodată invităm pe toți frații și surorile care au suferit pentru credință să participe la întâlnirea aniversară ce va avea loc anul acesta în comunitatea Piatra Neamț (str. Mihai Viteazu, nr. 78), începând de vineri seara, 28 iulie, și care continuă până duminică 30 iulie. Cu aceeași ocazie va avea loc adunarea generală și electivă, la care sunteți cu toții invitați.

Pentru informații suplimentare, vă puteți adresa fr. Nicolaescu Traian, președintele asociației (B-dul Castanilor nr. 16, jud. Dâmbovița, cod 0200 sau telefon 045/614076).

**Vorbire în limbi.** Vorbind despre diversitatea bisericii adventiste, să aruncăm o privire asupra numărului de limbi și dialecte care se vorbesc de cei care lucrează la sediul bisericii mondiale, Silver Spring, Washington D.C., S.U.A.: afrikaans, arabă, cebu, chineză, creolă, daneză, engleză pidgin, filipineză, franceză, germană, haitiană, hindi, ilongo, indoneziană, italiană, japoneză, lituaniană, maghiară, malayale, malaieziană, marati, mauritană, olandeză, papiamento, portugheză, română, rusă, scoțiană, spaniolă, swahili, suedeză, tagalog, tamil, precum și vorbirea prin semne.

**Tabără organizată de RVS.** Cei care doresc să participe la cea de-a doua ediție a Taberei naționale de jurnalism, organizată de *Radio Vocea Speranței*, sunt rugați să contacteze pe organizatori la tel. (01) 6105214 sau să scrie la CP-1, OP. 34.

**Lucrarea crește rapid în Cambodgia.** În numai doi ani și jumătate, biserica adventistă din Cambodgia a crescut de la zero la 1000 de membri. Pe 14 februarie a fost botezată persoana care a atins acest număr. Deși misionarii adventiști au fost expulzați cu peste 20

de ani în urmă, solia adventistă a revenit în țară prin refugiați care se repatriază mai ales din Thailanda, unde au auzit Evanghelia.

Ralph și Beatrice Neall, profesori la Colegiul Adventist din Lincoln, Nebraska, foști misionari în Cambodgia cu 20 de ani în urmă, au ieșit la pensie și acum instruesc aici pastori și lucrători biblici.

Se apropie de încheiere prima biserică adventistă construită după războiul civil.

(Adventist Review,  
13 aprilie 1995.)